

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • APRIL 2015

Liahona

**Forstå Frelserens
hellige offer, s.34**

**Det er ikke en synd at
være svag, s. 20**

**Få held med
familieaftenen, s. 10, 80**

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre.«

Lukas 15:4-5

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Præsident Monson maner til mod**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Jesus Kristus – uden svig eller hykleri**

ARTIKLER

- 14 Kvinders åndelige indflydelse**
Starla Awerkamp Butler
Den indflydelse, I har som kvinder, rækker længere, end øjet ser.
- 20 Det er ikke en synd at være svag**
Wendy Ulrich
Lær at skelne mellem synder og svagheder, og hvordan man vender svaghed til styrke.
- 26 Ægte gudsdyrkelse**
Ældste W. Christopher Waddell
Læs om disse tre trin i uselvisk tjeneste.
- 30 »Jeg trænger til din trøst«**
Jonathan H. Westover
For denne koreanske undersøgerfamilie gjorde det en verden til forskel at synge en salme.

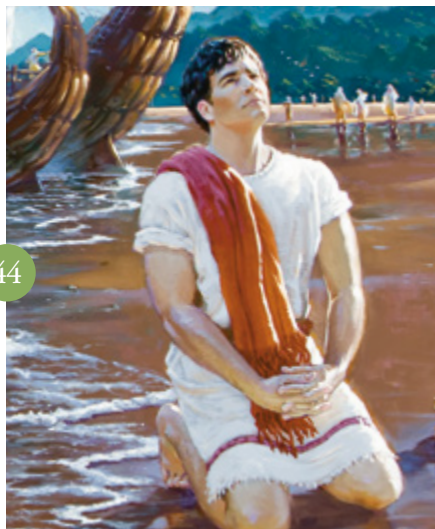
- 34 Frelserens uselviske og hellige offer**
Præsident Boyd K. Packer
Takket være Frelserens forsoning kan der være dækning på vores åndelige konto, selvom vi er syndige skyldnere.
- 80 100 år med familieaften**
I 1915 opfordrede Joseph F. Smith og hans rådgivere medlemmerne til at begynde at holde familieaften og forklarede, hvordan og hvad målet og velsignelserne var ved det.

FASTE ARTIKLER

- 8 Vi taler om Kristus: Troens kraft**
Amber Barlow Dahl
- 10 Vores hjem og familie: Familieaften – det kan I godt klare!**
- 12 Evangeliske klassikere: Han er opstået**
Præsident David O. McKay
- 40 Sidste dages hellige røster**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Vejen til Emmaus*, af Liz Lemon Swindle, må ikke kopieres. Indersiden af forsiden: Foto: Jim Jeffery. Indersiden af bagsiden: Fotoillustration: Cody Bell.

44

44 Gå frem i tro

Ældste Anthony D. Perkins
*I kan lære noget af Nefi, når
 I står over for svære valg.*

*Se, om du
 kan finde den
 Liahona, der
 er gemt i dette
 nummer. Vink:
 Hvor kan du
 tænde et lys?*

54

49 Plakat: Søg ham**50 På grund af Joseph**

Ted Barnes

*Der er mindst seks punkter
 i jeres liv, der er blevet påvirket
 af profeten Joseph Smith.*

53 Den levende profet

Præsident Ezra Taft Benson

*Adam? Nefi? Moses? I bliver måske
 overrasket over at finde ud af,
 hvem den vigtigste profet er.*

**54 Frelserens eksempel
 på lydighed**

*Jesus viste os, hvilken vej
 vi skal følge på ni måder.*

58 Kun for unge**60 Sådan kan man være vis**

Ældste Neil L. Andersen

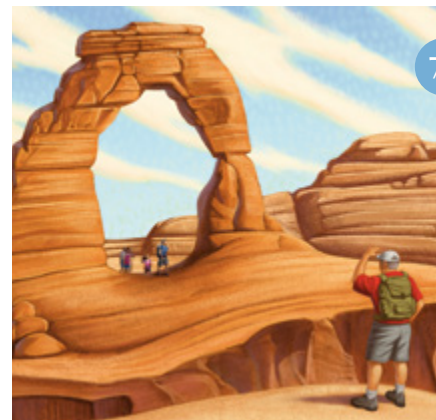
*Hvad er forskellen på verdens
 visdom og Guds visdom?*

61 Lige til sagen**62 Én fold og én hyrde**

*En forståelse af hyrdens arbejde
 kan føre os nærmere på Frelseren.*

64 Spørgsmål og svar

*Hvordan kan jeg føle mig tryk ved
 at skulle tale med min biskop om
 emner eller bekymringer?*

75

66 Hvem er din helt?

Charlotte Mae Sheppard

*Ellie var bange for at fortælle klas-
 sen, hvem hendes rigtige helt var.*

68 Bønner og katedraler

McKelle George

*Da Dani besøgte en katedral
 i England, lærte hun en vigtig
 lektie om bøn.*

**70 Særlige vidner: Hvorfor
 er lydighed så vigtig?**

Ældste Russell M. Nelson

71 En lys idé**72 Tid til skriften: Jesus
 helbreder en spedalsk**

Erin Sanderson

**74 Figurer fra skriften: Jesus
 helbreder de syge****75 Den rette vej**

Ældste Claudio D. Zivic

*At følge den rette vej gør
 hele forskellen.*

**76 Til mindre børn: Jeg ved,
 at Jesus elsker mig**

Jane McBride Choate

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa Carolina López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,

Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiensk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

April 2015 Vol. 164 No. 4. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to forslag:*

»Jeg trænger til din trøst«, side 30:
Ligesom ordene i salmen, »Jeg trænger til
din trøst,« hjalp Pak Mi-Jung til at beslutte
sig for at blive døbt, så kan salmer have en
stærk virkning på os. Tænk over en gang,
hvor en salme har styrket jer, og overvej at
fortælle jeres familie om den oplevelse. Lad
hver enkelt medlem af familien vælge sin
yndlingsalme og fortælle om, hvordan den
har været en styrke for dem. Syng derefter
hver enkelt salme sammen. (I kan eventuelt
dele denne aktivitet ud over nogle uger).

»Bønner og katedraler«, side 68: Når I
har læst denne historie, kan I vise billeder
eller nævne nogle af de forskellige kirker,
der er i jeres by, og drøfte følgende spørgs-
mål i familien: Hvilke fællestræk er der
mellem vores og andre religioner? Hvad
føler Herren for alle sine børn? Hvordan
bør vi behandle folk, der har en anden tro
end os? Overvej at bruge artiklen »Balan-
cering af sandhed og tolerance af ældste
Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum
(*Liahona*, feb. 2013, s. 28-35) for at finde
svar på disse spørgsmål.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Befalinger, 70, 75

Beslutninger, 44, 60, 75

Bøn, 68

Det Nye Testamente, 54,

62, 72, 74

Død, 30, 41

Eksempel, 14, 66

Familie, 10, 50

Familieaften, 10, 80

Faste, 30

Forsoning, 20, 34, 49

Genoprettelsen, 50

Guddommelighed, 58

Handlefrihed, 4, 20, 44

Helbredelse, 8, 72, 74

Helligånden, 30, 41, 42,

43, 44, 50, 58

Jesus Kristus, 7, 8, 12, 20,

26, 34, 49, 54, 62, 66,

72, 74, 76

Joseph Smith, 12, 50

Kirkeledere, 53, 64

Konvertering, 30

Kvinder, 14

Kærlighed, 76

Lydighed, 44, 54, 58

Missionering, 30, 40

Mod, 4

Musik, 30, 40

Omvendelse, 34, 64

Opstandelsen, 12, 49

Pornografi, 34

Profeter, 53

Præstedømmet, 50

Satan, 34, 61

Skyld, 20, 34

Sorg, 30, 41

Synd, 20, 34

Tempeltjeneste, 30, 43

Tilgivelse, 20, 34

Tjeneste, 26, 42

Tro, 8, 20, 44

Præsident
Thomas S.
Monson

Præsident Monson maner til

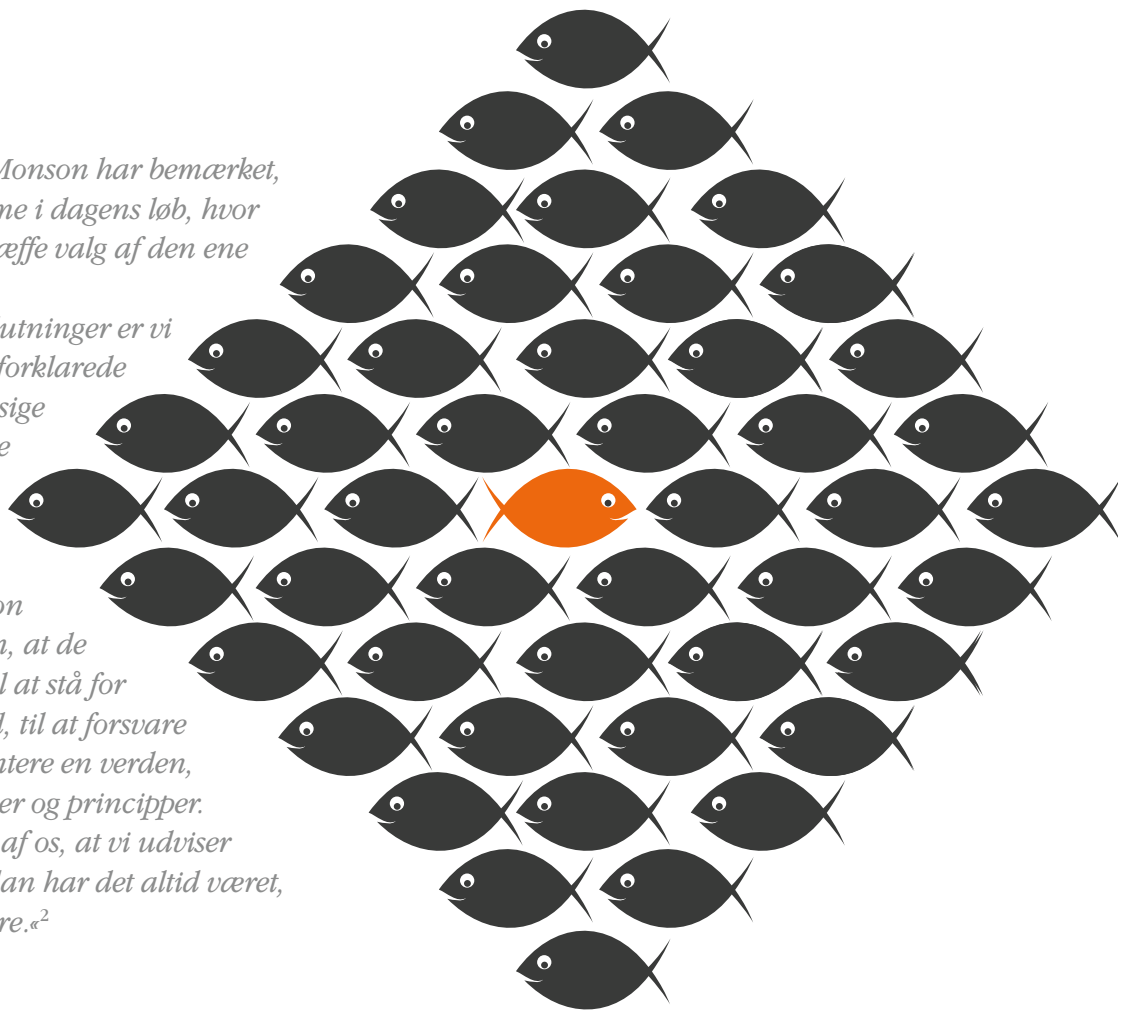
MOD

Præsident Thomas S. Monson har bemærket, at der sjældent går en time i dagens løb, hvor vi ikke er tvunget til at træffe valg af den ene eller anden slags.

For at træffe kloge beslutninger er vi nødt til at være modige, forklarede han – »modige nok til at sige nej, modige nok til at sige ja. Beslutninger afgør din skæbne.«¹

I de følgende uddrag minder præsident Monson de sidste dages hellige om, at de er nødt til at have mod til at stå for sandhed og retfærdighed, til at forsvare deres tro og til at konfrontere en verden, der forkaster evige værdier og principper.

»Det kræves hele tiden af os, at vi udviser mod,« har han sagt. »Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være.«²

Gud bifalder mod

»Vi støder alle på frygt, vi udsættes for latterliggørelse, og vi møder modstand. Lad os – alle – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, mod til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Mod bliver en levende og ønskelig dyd, når det ikke blot tolkes som villighed til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt. Når vi går frem og bestræber os på at leve, som vi bør, modtager vi helt sikkert hjælp fra Herren og kan finde trøst i hans ord.«³

Stå modigt imod

»Hvad vil det sige at holde ud? Jeg elsker denne definition: *At stå modigt imod*. Mod kan være nødvendigt for at tro; det vil nogle gange være nødvendigt for at adlyde. Det er helt sikkert nødvendigt for at holde ud indtil den dag, hvor I forlader denne jord.«⁴

Fat mod til at stå for sandheden

»Må [I] have mod til at stå fast ved sandhed og retfærdighed. Fordi tendensen i samfundet i dag går bort fra de værdier og principper, som Herren har givet os, vil I næsten helt sikkert blive bedt om at forsvare det, I tror på. Medmindre vores vidnesbyrds rødder er solidt plantet, vil det blive vanskeligt for os at modstå hånen fra dem, der udfordrer vores tro. Når jeres vidnesbyrd om evangeliet, om Frelseren og om vor himmelske Fader er solidt funderet, vil det påvirke alt det, I gør hele livet igennem.«⁵

Vi har brug for åndeligt og moralsk mod

»Budskaberne i fjernsyn, film og andre medier er ofte i direkte modstrid med det, vi ønsker, at vore børn skal tage til sig og holde af. Det er ikke blot vores ansvar at undervise dem i at være sunde af ånd og lære, men også at hjælpe dem med at stå fast ved det, uden hensyn til udefrakommende kræfter, de måtte møde. Det kræver megen tid og indsats fra vores side – og for at kunne hjælpe andre har vi selv brug for åndelig og moralsk styrke til at modstå det onde, som vi ser overalt.«⁶

Må vi altid være modige

»I vores hverdag er det næsten uundgåeligt, at vores tro bliver udfordret. Vi kan til tider befinde os omgivet af andre og alligevel være i mindretal eller tilmed stå helt alene med hensyn til, hvad der er acceptabelt, og hvad der ikke er ...

Må vi altid være modige og forberedt på at stå fast ved det, vi tror på, og hvis vi må stå alene i processen, må vi da gøre det modigt og styrket af vores viden om, at vi faktisk aldrig er alene, når vi står sammen med vor Fader i himlen.«⁷ ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Du kan eventuelt bede dem, du underviser, om at tænke over noget, der skal ske i den kommende uge – derhjemme, på arbejdet, i skolen eller i kirken – der kræver, at de handler med mod. De kommer måske til at se en frygt i øjnene, udholde noget svært, forsvare deres tro eller beslutte sig for at efterleve evangeliet mere fuldt ud. Bed dem om at fortælle om deres tanker eller skrive dem ned.

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, »Valgets principper«, *Liahona*, nov. 2010, s. 67, 68.
2. Se Thomas S. Monson, »Fat mod«, *Liahona*, maj 2004, s. 55.
3. Se Thomas S. Monson, »Vær modig og stærk«, *Liahona*, maj 2014, s. 69.
4. Thomas S. Monson, »Tro, adlyd og hold ud«, *Liahona*, maj 2012, s. 129.
5. Se Thomas S. Monson, »Må I have mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 126.
6. Se Thomas S. Monson, »Tre vejledende mål til dig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 118-119.
7. Se Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60, 67.

En andens Sarah

McKenzie Miller

Jeg havde svært ved at begrunde det med min tro, når jeg skulle svare på enkle spørgsmål som: »Hvorfor drikker du ikke kaffe?« Så jeg plejede at komme med undskyldninger som: »Det er for bittert« eller »jeg bryder mig ikke om smagen.«

Hvorfor var jeg flov? Hvorfor var jeg bange for at stå op for det, jeg troede på? Når jeg ser tilbage på det nu, forstår jeg ikke rigtig, hvad jeg frygtede. Men jeg husker præcist, hvornår jeg holdt op med at gemme mig bag undskyldninger.

En dag bekendtgjorde min engelsklærer på gymnasiet, at vi skulle se et afsnit af en TV-udsendelse, som jeg vidste, jeg ikke skulle se. Mens de andre jublede af begejstring, rakte min klassekammerat Sarah hånden i vejret og spurgte, om hun måtte gå udenfor.

Da læreren spurgte hvorfor, svarede Sarah uden omsvøb: »Fordi jeg er mormon, og jeg ser ikke TV-udsendelser, hvor man bander.«

Hendes mod til at stå fast ved sin overvisning foran hele klassen var imponerende. Takket være Sarah rejste jeg mig også og ventede udenfor med ren samvittighed, indtil de var færdige med at se programmet.

Det blev et vendepunkt for mig. Jeg begyndte at forklare, hvad jeg troede på, i stedet for at undgå emnet. Som følge deraf fik jeg selvtillid og deltog mere i Kirkens og skolens aktiviteter.

Jeg fortalte aldrig Sarah, hvor meget hendes eksempel betød for mig, men jeg prøver, at følge hendes eksempel. Nu ved jeg, at det at være medlem af Guds vidunderlige, hellige kirke absolut ikke er noget at skamme sig over. Jeg håber, at jeg ved mit eksempel kan være en andens Sarah.

Forfatteren bor i Utah i USA.

BØRN

Mod i skriften

Præsident Monson fortæller os, at vi må være modige og stå op for det, vi tror på. Der er mange eksempler i skrifterne på mennesker, som viste mod. Læs skriftstederne ud for hvert navn. Hvordan udviste disse mennesker mod og forsvarede det, de vidste var rigtigt? Skriv eller tegn jeres svar på den tomme plads.

Joseph Smith (JS-H 1:11-17)

Daniel (Dan 6:7, 10-23)

Lamanitten Samuel (Hel 13:2-4; 16:1-7)

Ester (Est 4:5-14; 5:1-8; 7:1-6)

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og rolle øge jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger på reliefsociety.lds.org.

Jesus Kristus – var uden svig eller hyklari

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler Frelserens forskellige egenskaber.

At forstå, at Jesus Kristus er uden svig og hyklari, kan hjælpe os til trofast at stræbe efter at følge hans eksempel. Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »At forlede er at bedrage eller vildlede ... Et menneske uden svig er et uskyldigt menneske, med oprigtig hensigt og rene motiver, hvis liv afspejler den enkle vane dagligt at handle efter retskaffenhedens principper ... Jeg tror, at det er mere nødvendigt nu end nogensinde, at Kirkens medlemmer er uden svig, fordi der tilsyneladende er så mange i verden, der ikke forstår vigtigheden af denne dyd.«¹

Om hyklari har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt: »Ingen af os er helt så kristuslignende, som vi ved, at vi bør være. Men vi nærer et oprigtigt

ønske om at overvinde vore fejl og tilbøjelighed til at synde. Vi længes af hjerte og sjæl efter at blive bedre gennem Jesu Kristi forsoning.«²

Vi ved, at »vi vil blive dømt i overensstemmelse med vore handlinger, vores hjertes ønsker og det menneske, vi er blevet til.«³ Men når vi stræber efter at omvende os, vi vil blive renere – og »salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud« (Matt 5:8).

Yderligere skriftsteder

Sl 32:2; Jak 3:17; 1 Pet 2:1-2, 22

NOTER

1. Se Joseph B. Wirthlin, »Uden svig«, *Stjernen*, juli 1988, s. 7.
2. Se Dieter F. Uchtdorf, »Kom, slut jer til os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23.
3. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.2.1.

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra skrifterne

Små børn er uden svig. Jesus Kristus sagde: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres ... Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:14, 16).

Kristus betjente også børn på det amerikanske fastland efter sin korsfæstelse. Han befalede folket, at de skulle bringe deres små børn frem for ham, »så de bragte deres små børn frem og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt blandt dem ...

Og ... han ... græd ... og mængden aflægger vidnesbyrd om det, og han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for dem ...

Og da de så op for at se dem, kastede de blikket mod himlen ... og de så engle stige ned fra himlen, som var det midt gennem ild, og de kom ned og omgav de små ... og englene betjente dem« (3 Ne 17:12, 21, 24).

Til overvejelse

Hvad kan vi lære om at være uden svig af små børn? (Se Guide til Skrifterne, »Svig«).

TROENS KRAFT

Amber Barlow Dahl

Hvis vor himmelske Fader fritog os fra vore udfordringer, bare fordi vi bad om det, så ville han fratage os de erfaringer, der er nødvendige for vores frelse.

Jeg læste til eksamen et år på universitetet, da min nakke begyndte at gøre ondt. Smerten fortog sig ikke, da spændingen over eksamenen gik over. Jeg gik til flere læger og terapeuter og prøvede forskellige behandlinger, men smerten fortsatte. Mens jeg det følgende år kæmpede for at klare smerten, kæmpede jeg også for at få større tro. Jeg brugte meget tid på at bede og studere skriften, og jeg bad om præstedømmesignaler. Jeg følte, at jeg ville blive rask, hvis bare jeg havde tro nok.

Jesus Kristus helbredte de syge, blinde, lamme og spedalske – på grund af deres tro (se Matt 9:29). Jeg vidste, at han havde kraften til at helbrede mig, ligesom han havde helbredt så mange andre, da han levede på jorden. Jeg konkluderede derfor, at det kun var min mangel på tro, der afholdt mig fra at blive helbredt, så jeg bestræbte mig dobbelt så hårdt. Mens jeg fortsatte min fysiske behandling, bad og fastede og studerede og troede jeg. Alligevel gik min smerte ikke væk.

Skriften lærer os, at vi kan udvirke mirakler med tro (se Matt 17:20), og alligevel kunne jeg ikke slippe af med denne mindre lidelse. Hvor var kraften i min tro? Til sidst slog jeg mig til tåls med min situation,

jeg fandt ud af at lindre mit ubehag og var tilfreds ved tanken om, at jeg engang i fremtiden ville få fuld forståelse af tro og helbredelse.

Flere år senere talte jeg med en ven, der havde kæmpet med en frygtelig kvalme under sin første graviditet, der havde sendt hende på hospitalet mere end en gang. Erin ville gerne have et barn mere, men hun var ræd for, at hun skulle det samme ubehag igennem, som hun havde oplevet under sin første graviditet. Hun fortalte mig, at hun havde fastet og bedt,

og at hun virkelig ikke troede, at vor himmelske Fader ville lade hende gå igennem det en anden gang.

Mens vi talte, kom jeg i tanke om et skriftsted: »Stands, og forstå, at jeg er Gud« (Sl 46:11). Jeg tænkte på min egen erfaring med at lære at standse op midt i prøvelser og tilskyndede Erin til at blive ved med at tro og ikke gøre sin tro afhængig af, hvorvidt hun oplevede kvalme under sin næste graviditet eller ej.

Da jeg fortsatte mit studium af tro, kom jeg til Almas tale om tro, hvor

LAD IKKE TRÆNGSLER GÅ DIG PÅ

»Er der ikke visdom i, at han giver os prøvelser, så vi kan hæve os over dem, ansvar, så vi kan yde noget, arbejde, så vi kan styrke vore muskler, og sorger, så vores sjæl kan blive prøvet? Bliver vi ikke udsat for fristelser for at afprøve vores styrke, sygdom, så vi kan lære tålmodighed, og død, så vi kan blive udødeliggjort og herliggjort?

Hvis alle de syge, som vi beder for, blev helbredt, hvis alle de retskafne blev beskyttet og de ugudelige ødelagt, ville hele Faderens program blive ophævet, og evangeliets grundlæggende princip, handlefrihed, ville ophøre. Ingen ville behøve at leve i tro.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, 2006, s. 15.*

han siger, at »hvis I ... har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21).

Jeg tænkte over dette skriftsted, og jeg opdagede, at tro ikke var det, jeg havde troet, den var. Alma belærer os om, at tro er håb om et sandt princip. At have tro betyder ikke, at vi tror, at vor himmelske Fader altid vil give os, hvad vi beder om, når vi beder om det. At tro på, at Kristus ville helbrede min nakke eller give Erin en kvalmefri graviditet var ikke tro på et sandt princip. Men vi kan tro på, at Kristus har kraften til at helbrede, at han betænker os, at han vil styrke os, og at vi, hvis vi holder ud, vil få evigt liv.

Herren har lovet: »Hvad du end

beder om i tro, overbevist om at du skal få det, i Kristi navn, det skal du få (En 1:15). Jeg tror, at kraften i dette løfte ligger i rådet om at tro »i Kristi navn«. Under ordet bøn læser vi i Guide til Skrifterne: »Vi er til fulde i stand til at bede i Kristi navn, når vore ønsker er i overensstemmelse med Kristi ønsker (Joh 15:7; L&P 46:30). Vi beder da om det, der er ret og dermed muligt for Gud at skænke os. Nogle bønner forbliver ubesvaret, fordi de på ingen måde er udtryk for Kristi ønsker, men i stedet udspringer af menneskets selviskhed.«

Når vi i tro beder om noget, der er i overensstemmelse med Guds vilje, vil han give os i henhold til vore

ønsker. Vor himmelske Fader kender os, elsker os og ønsker alt det, der er nødvendigt for os for at kunne vende tilbage til hans nærhed. Og sommetider indebærer det prøver, problemer og udfordringer (se 1 Pet 1:7). Hvis vor himmelske Fader fritog os fra vore udfordringer, bare fordi vi bad om det, så ville han fratage os de erfaringer, der er nødvendige for vores frelse. Vi må lære at sætte vores lid til Guds plan for os og underkaste vores vilje hans. Når vi afstemmer vore ønsker med hans ønsker og anerkender vores totale afhængighed af ham, kan vi gøre os håb om at komme »frem til troens mål, [vore] sjæles frelse« (1 Pet 1:9). ■

Forfatteren bor i Oregon i USA.

FAMILIEAFTEN – DET KAN I GODT KLARE!

Uanset hvordan jeres familie er, kan familieaften velsigne og styrke jer.

En far kommer træt hjem efter en lang dag på arbejdet og møder familien, der er lige så trætte og småsure. Det er mandag aften, og det virker til at være umuligt at holde familieaften. Da forældrene havde bedt en bøn om hjælp, besluttede de sig for at gøre det enkelt. De kaldte familien sammen, sang en salme og bad sammen. De gav alle i familien et lille lys, som de kunne tænde, mens de fortalte om noget, der havde inspireret dem for nylig. I et mørkt rum kan lysene være symbol på inspiration og fange børnenes opmærksomhed. Når man bærer sit vidnesbyrd for hinanden, kommer der en dejlig atmosfære af fred og kærlighed i hjemmet. Da aftenen er forbi, er familien taknemlig for, at de holdt familieaften.

Ved I, at familieaften har været et program i Kirken i 100 år? I april 1915 rådede Det Første Præsidentskab medlemmerne til at sætte en aften af hver uge til familiebøn, musik, undervisning om evangeliet, historier og aktiviteter. (Se uddrag af Det Første Præsidentskabs brev på side 80).

Profeter minder os stadig om vigtigheden af familieaften. »Vi har ikke råd til at forsømme dette himmelsk inspirerede program«, har præsident Thomas S. Monson sagt. »Det kan bringe åndelig vækst til hvert medlem af familien og hjælpe ham eller hende til at modstå de fristelser, som findes overalt.«¹

Disse ting er værd at have in mente, når man gør familieaften til en del af sin uge:

Dette gælder mig. »Familieaften er for alle,« har ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.² Vi kan alle – gifte som enlige, med eller uden børn – afsætte tid til at styrke familien og lære om evangeliet.

Jeg kan finde tiden. Kirken viser vejen ved at holde mandag aften fri for alle aktiviteter i Kirken. I kan vise Herren og jeres familie, at I er villige til at sætte tid af til det, der er vigtigst.

Jeg kan finde ud af, hvad der virker for min familie. Hvis jeres familie er spredt geografisk, så prøv at holde »online familieaften« ved at tale sammen online eller i telefonen. Er nogle

nødt til at arbejde over eller sent? Så hold familieaften i parken nær arbejdspladsen i en pause. En fraskilt far holdt »familiebrevaften« hver mandag ved at skrive til sine børn, som boede langt væk.³ Brug udfordringer til at være mere kreative.

Jeg kan begynde denne uge. Familieaften kan tilpasses til de behov og omstændigheder, der er i jeres hjem. Her er nogle generelle forslag:

- Indled og afslut med bøn.
- Brug musik, blandt andet salmer og primarysange.
- Lær af skrifterne og de levende profeter.
- Benyt jer af fysiske aktiviteter, tjenesteprojekter og evangeliencentrede aktiviteter fra uge til uge.
- Hav det sjovt! Spil et spil eller lav forfriskninger.
- Vær vedholdende. Hvis I ikke kan gøre det om mandagen, så find en anden dag, der passer jer.

Jeg ønsker velsignelserne. Profeter har lovet os store velsignelser, hvis vi holder familieaften: Kærligheden og

lydigheden i hjemmet vil blive større. Tro vil udvikle sig i de unges hjerte. Familien vil få »kraft til at bekæmpe de ugudelige påvirkninger og fristelser«, som omgiver dem.⁴

Selvom jeres familieaftener måske ikke er fuldkomne oplevelser hver gang, vil jeres familie blive styrket og velsignet takket være jeres indsats. »Hver familieaften er et penselstrøg på sjælens lærred,« har ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Ingen enkeltbegivenhed synes at være særlig imponerende eller

mindeværdig. Men ligesom ... penselstrøg fuldender hinanden og frembringer et imponerende mesterværk, kan vores udholdenhed med at gøre tilsyneladende små ting også føre til betydningsfulde åndelige resultater.«⁵ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Uforanderlige sandheder i skiftende tider«, *Liahona*, maj 2005, s. 19.
2. Se L. Tom Perry, »Jeg blev derfor undervist«, *Stjernen*, juli 1994, s. 38.
3. »Family Home Evening: Any Size, Any Situation«, *Ensign*, dec. 2001, s. 42.
4. Det Første Præsidentskab, i James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 4:339.
5. Se David A. Bednar, »Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 19.

GIV DET HØJESTE PRIORITET

»Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og undervisning i evangeliet og sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde.«

Brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999.

HAN ER OPSTÅET

En urokkelig tro på Kristus er det, der er størst behov for i verden i dag.

Præsident David O. McKay (1873-1970)

Kirkens niende præsident

David O. McKay blev født den 8. september 1873. Han blev ordineret til apostel den 9. april

1906 i en alder af 32 år og blev opretholdt som Kirkens niende præsident den 9. april 1951. Følgende er et uddrag af en tale, som han holdt ved aprilkonferencen 1966. Se talen i sin helhed i Conference Report, apr. 1966, s. 55-59.

Hvis et mirakel er en overnaturlig begivenhed, hvis forudsættende kræfter ligger ud over menneskets begrænsede visdom, så er Jesu Kristi opstandelse det mest forbløffende mirakel til alle tider. Heri åbenbares Guds almægtighed og menneskets udødelighed.

Opstandelsen er dog kun et mirakel i den forstand, at den ligger ud over menneskets fatteevne og forståelse.

DEN LEVENDE KRISTUS

Læs de nutidige apostles og profeters vidnesbyrd om Jesus Kristus i *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.

For alle, som accepterer den som et faktum, er den blot en tilkendegivelse af en af livets enkle love ...

Betragt det som et faktum, at Kristus påtog sig sit legeme og viste sig som et herliggjort, opstandent væsen, og I besvarer det tidløse spørgsmål – »Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14).

Vidner til opstandelsen

At Kristi bogstavelige opstandelse fra graven var en realitet for de disciple, som kendte ham godt, står fast. I deres sind var der absolut ingen tvivl. De var vidner til det faktum. De vidste det, fordi de så det, de hørte det, deres hænder følte den opstandne Forløseres legeme.

Seniorapostlen, Peter, sagde ved en lejlighed, hvor de elleve var samlet for at vælge en, der kunne overtage pladsen efter Judas Iskariot: »Derfor bør en af de mænd ... sammen med os være vidne om hans opstandelse« (ApG 1:21-22) ...

Ved en anden lejlighed erklærede Peter foran deres fjender, de selv-samme mænd, der havde ladet Jesus dø på korset: »Israelitter, hør disse ord ... Denne Jesus har

Gud ladet opstå. Det er vi alle vidner på«

(ApG 2:22, 32) ...

Yderligere vidner

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står sammen med Peter, med Paulus, med Jakob og sammen med alle de andre tidlige apostle, som ikke alene accepterede opstandelsen som værende bogstaveligt sand, men som fuldbyrdelsen af Kristi guddommelige mission på jorden.

1800 år efter Jesus døde på korset, erklærede Joseph Smith, at den opstandne Herre havde vist sig for ham, og sagde: »Jeg [så] to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17) ...

Dersom Joseph Smiths vidnesbyrd stod alene, ville det være nyttesløst, som Kristus sagde om sit eget vidnesbyrd, da han talte om sig selv, men Jesus havde Guds og apostlenes vidnesbyrd. Og Joseph Smith havde andre vidner, som understøttede hans vidnesbyrd, de havde fået bekræftet sandheden deraf ved, at englen Moroni havde vist sig for dem ...

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hævder også, at profeten Joseph Smith fik et forunderligt syn:

Hellige erklærer for hele verden, at Jesus Kristus er Guds Søn, verdens Forløser! Ingen sand troende stiller sig tilfreds med blot at acceptere ham som en stor reformator, fuldendt lærer eller som det eneste fuldkomne menneske. Manden fra Galilæa er – ikke figurativt, men *bogstaveligt talt* – den levende Guds Søn ...

I sandhed født på ny

Intet menneske kan oprigtigt beslutte sig for at leve op til Jesus fra Nazarets lære i sin hverdag uden at fornemme en ændring i selve sit væsen. Udtrykket »født på ny« har en dybere betydning, end mange mennesker forbinder det med ... Lykkeligt er det menneske, som i sandhed har følt den opløftende, forandrende kraft, der stammer fra denne nærhed til Frelseren, slægtskabet til den levende Kristus. Jeg er taknemlig for, at jeg ved, at Kristus er min Forløser ...

Opstandelsens budskab er ... det mest trøstende, det herligste, der nogen sinde er givet til mennesket, for når døden tager en af vore kære fra os, bliver vores sorgfyldte hjerte lindret ved det håb og den guddommelige forvisning, der er udtrykt i ordene: »*Han er ikke her; han er opstået!*« (se Matt 28:6; Mark 16:6).

Jeg ved af hele min sjæl, at Jesus Kristus overvandt døden, og fordi vor Forløser lever, skal vi også leve. ■

Underoverskrifter er ændrede, og retskrivningen er gjort tidssvarende.

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han lever!« (L&P 76:22) ...

I lyset af så uangribelige vidnesbyrd, som de tidlige apostle gav – vidnesbyrd som kan dateres til få år efter selve begivenheden – og i lyset af den mest forunderlige åbenbaring i denne tidsalder om den levende Kristus, synes det svært at forstå, at mennesker stadig kan fornægte ham og tvivle på menneskets udødelighed.

Det, vi har brug for i dag

En urokkelig tro på Kristus er det, der er størst behov for i verden i dag. Den er mere end blot en følelse. Den er en kraft, der omsætter sig i handling, og den bør være den mest grundlæggende af alle motiverende kræfter i et menneskes liv ...

Hvis blot menneskene ville »gøre hans vilje« i stedet for at stirre håbløst på den mørke og trøstesløse grav, så ville de rette deres øjne mod himlen og vide, at Kristus er opstået! ...

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

KVINDERS

ÅNDELIGE INDFLYDELSE

»Vi kalder på Kirkens kvinder til at stå sammen omkring retskaffenhed ... Jeg ser det som et lysende, skinnende håb i ... verden.«
– Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008)

Kender vi den kraft, der ligger i vores åndelige styrke?

Starla Awerkamp Butler

Mange vidunderlige, ydmyge kvinder i Kirken tjener hengivent uden at indse, hvilken langtrækkende virkning deres levevis har – som eksempler på timelig tjeneste og som en arv af åndelig styrke. Min mormor, Cherie Petersen, var en sådan kvinde. Hun tjente trofast i undseelige kaldelser hele sit liv. Spurgte man hende, ville hun sige, at hun ikke havde mange talenter at tilbyde verden. Men da jeg begyndte at finde ud af mere om hendes liv, indså jeg, hvor meget hendes åndelige styrke har påvirket mit liv.

Cheries forældre holdt op med at komme i kirke og blev skilt, da hun var ret ung, så hun voksede op med sin mor, Florence, der altid arbejdede. Florence var selv som barn blevet omend endnu mere forsømt, eftersom hun blev sendt på kostskole, så hendes mor, Georgia, kunne leve livet. Trods de udfordringer, hendes barndom bød på, forblev Cherie tro mod evangeliet, og hun gik trofast i kirke med sin oldemor Elisabeths familie eller sine venner. I deres familier så hun det, hun ønskede sig af sin egen. Hun vidste ikke præcist, hvordan en familie skulle være, men hun vidste, hvordan den ikke skulle være, og hun var opsat på, at det ville blive anderledes, når hun selv stiftede familie.

Cheries mand – min morfar, Dell – sagde engang til mig: »For at få et vidnesbyrd må man ønske det. Cherie har altid ønsket sig et vidnesbyrd.« Selvom deres første år som ægtefolk var præget af udfordringer, var de fast besluttede på at være en stærk familie. De var ikke så aktive i Kirken det første år, de var gift, på grund af Dells arbejde, men et kald til at tjene i Primary motiverede Cherie til at begynde at komme, og snart efter kom Dell med i kirke, da han blev vejleder for diakonernes kvorum. De har begge været aktive og stærke i Kirken lige siden. Cheries

GODDOMMENS DØTRE, AF KATHLEEN PETERSON; MÅ IKKE KOPIERES

villighed til at tjene og mål om at opbygge en stærk familie hjalp min mor til at blive den stærke kvinde, hun er, og min mors eksempel har præget mine mål i livet, især nu hvor jeg selv er ved at stifte familie.

Som kvinder kan vi have en afgørende åndelig indflydelse på dem omkring os. Joseph Smith underviste os også om, at vores rolle »ikke blot [er] ... at hjælpe de fattige, men ... at frelse sjæle.«¹ Jesus Kristus har kaldet kvinderne i sin kirke til at være hans disciple og være stærke åndeligt. Vores åndelige styrke og indflydelse er afgørende for fremgangen i arbejdet med frelse, og vi er nødt til at søge efter muligheder for at styrke dem omkring os åndeligt. Når vi gør det, vil virkningen af vores tro og retskaffenhed række langt ud over, hvad vi kan se.

Kaldet til at være disciple

Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Verdens største forkæmper for kvinder og kvindelighed er Jesus Kristus.«² Tænk for eksempel på det, han lærte sine to kvindelige disciple, søstrene Maria og Martha, i Det Nye Testamente. I hæftet *Døtre i mit rige* står der: »Lukas 10 indeholder en beretning om Martha, der åbner sit hjem for Jesus. Hun betjente Herren ved at sørge for hans timelige behov, og Maria sad ved Mesterens fødder og sugede hans lærdomme til sig.

I en tid, hvor det generelt kun blev forventet, at kvinder ydede timelig tjeneste, underviste Frelseren Martha og Maria i, at kvinder også kunne deltage åndeligt i hans værk. Han opfordrede dem til at blive disciple og tage del i frelse, »den gode del, der aldrig skulle tages fra dem.«³

Ligesom Martha kan vi sommetider begå den fejl at tænke, at kvinders primære pligt er at tjene timeligt og

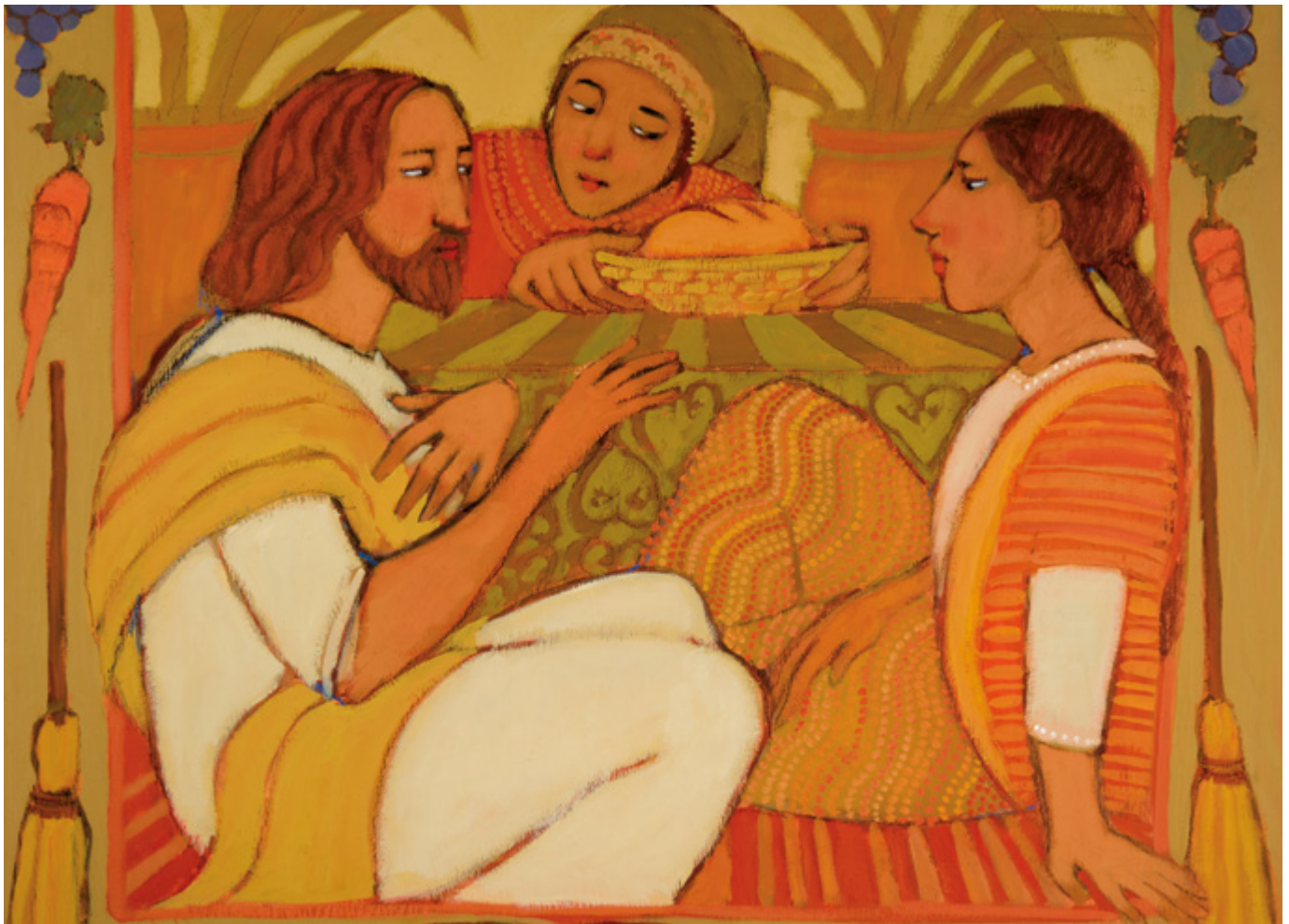
Fire generationer: Elizabeth (til venstre) holder sit barnebarn, Florence. Annie (i midten) kom til Utah med sine forældre og er Elizabeths mor. Georgia (til højre) er Elizabeths datter, men Georgia og hendes datter, Florence, forlod Kirken. Det var trofaste Elizabeth, der hjalp sit oldebarn Cherie og hendes efterkommere tilbage til evangeliet.

fx sørge for måltider, sy og gøre rent for andre. Sådant tjeneste er et værdifuldt og påskønnet offer, men udover Herrens behov for kvinder, der kan sy og lave mad, har han dog endnu mere brug for kvinder med åndelig kraft, hvis tro, retskaffenhed og næstekærlighed gennemsyrrer deres liv. Han ved, at vi hver især har meget at byde på. Jesus Kristus har kaldet os *alle* til at udvikle vores åndelige styrke og evne til at modtage og følge åbenbaring for at føre hans værk fremad. Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har til søstrene sagt: »I er blevet sendt til jorden i denne tidsuddeling på grund af, hvem

I er, og det, som I er blevet forberedt til at gøre! Uanset hvad Satan forsøger at overtale os til at tænke om, hvem vi er, er vores sande identitet, at vi er Jesu Kristi disciple!«⁴

Herren kender os og vores situation, og han har et værk for os alle at udføre her på jorden. Ingen søster ved for lidt eller har for få talenter til at være en åndelig styrke for det gode og føre andre til Kristus. Med dette guddommelige potentiale har vi ansvar for at blive åndelige ledere i vores hjem og samfund. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »enhver søster i denne kirke, som har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, til at lede verdens kvinder, til at styrke Zions hjem og til at opbygge Guds rige.«⁵

Vi behøver ikke at have høje stillinger eller gøre noget usædvanligt for at hjælpe dem omkring os til at træffe valg, der vil føre dem tættere på Jesus Kristus, hvilket er vores største pligt. Både de største og de mindste ting, vi gør for et eller to mennesker, eller bare i vores egen familie, kan have meget stor virkning.

Kvinder arbejdet med frelse

I en elsket salme lyder det: »En gerning for engle Guds døtre er givet, og dette vort kald vil vi hædre på jord.«⁶ Vi har meget at tilbyde dem, vi elsker. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har fortalt om, hvordan to kvinders åndelige styrke har påvirket hans liv:

»Da jeg var barn, var min far ikke medlem af Kirken, og min mor var blevet mindre aktiv ... Nogle måneder efter min 8-års fødselsdag kom min bedstemor Whittle tværs over landet for at besøge os. Bedstemor var bekymret over, at hverken jeg eller min ældre bror var blevet døbt. Jeg ved ikke, hvad hun sagde til mine forældre om denne bekymring, men jeg ved, at hun en morgen tog min bror og mig med til en

»Frelseren underviste Martha og Maria i, at kvinder kunne deltage åndeligt i hans værk. Han opfordrede dem til at blive disciple og tage del i frelse.«

park, hvor hun fortalte om vigtigheden af at blive døbt og deltage regelmæssigt i Kirkens møder. Jeg husker ikke specifikt, hvad hun sagde, men hendes ord rørte ved noget i mit hjerte, og snart blev min bror og jeg døbt ...

Bedstemor anvendte den rette mængde mod og respekt til at hjælpe vores far til at indse, hvor vigtigt det var, at han kørte os til Kirkens møder. På enhver passende måde hjalp hun os til at føle behovet for evangeliet i vores liv.⁷

En anden kilde til åndelig styrke var ældste Scotts hustru Jeanene. Da de datede, begyndte de at tale om fremtiden. Jeanene, der var vokset op i et stærkt missionærhjem, udtrykte sit ønske om at gifte sig i templet med en hjemvendt missionær. Ældste Scott, der ikke havde

tænkt så meget på en mission før, blev stærkt påvirket. »Jeg tog hjem og kunne ikke tænke på andet. Jeg lå vågen hele natten ... Efter mange bønner besluttede jeg mig for at mødes med min biskop og påbegynde min missionæransøgning.«⁸ Selvom Jeanene vejledte og gav ældste Scott den nødvendige tilskyndelse, har han sagt: »Jeanene bad mig aldrig tage på mission *for hendes skyld*. Hun elskede mig nok til at fortælle om sin overbevisning og derefter give mig mulighed for at finde min egen retning i livet. Vi tog begge på mission og blev senere besejlet i templet. Jeanenes mod og hengivenhed mod sin tro har gjort en verden til forskel i vores liv sammen. Jeg er sikker på, at vi ikke ville have været så lykkelige uden hendes stærke tro på princippet om at tjene Herren først. Hun er et vidunderligt, retskaffent eksempel!«⁹

I en elsket salme lyder det: »En gerning for engle Guds døtre er givet, og dette vort kald vil vi hædre på jord.« Vi har meget at tilbyde dem, vi elsker.

Det var disse kvinders åndelige indflydelse, der hjalp én ung mand, ældste Scott, til at træffe nogle af de vigtigste valg i sit liv – at blive døbt, tage på mission og blive gift i templet.

Vi kan hjælpe andre til at træffe gode valg ved vores eksempel, gerninger, ord og personlige retskaffenhed. Søster Carole M. Stephens, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har sagt: »Vi er pagtsdøtre i Herrens rige, og vi har muligheden for at være redskaber i hans hænder ... Vi ... tager del i arbejdet med frelse på små og enkle måder – ved at våge over, styrke og undervise hinanden.«¹⁰ Når vi forlader os på Ånden og stræber fremad i oprigtig og ydmyg bestræbelse for at hjælpe dem omkring os til at komme Kristus nærmere, vil vi blive vejledt til at

vide, hvad vi kan gøre og blive styrket til at gøre det, og vi vil føle den glæde, der ligger i at føre Herrens børn til ham.

Bliv en åndelig indflydelse

Når vi kender vores ansvar, kan vi som de tidlige apostle spørge: »Hvad skal vi gøre« (ApG 2:37) for at blive en åndelig kraft? Ved en nylig generalkonference opfordrede søster Burton søstre til at forestille sig »nogle af de mulige skilte med åndelig »hjælp søges« i forbindelse med arbejdet med frelse:

- Hjælp søges: Forældre, der opdrager deres børn i lys og sandhed.
- Hjælp søges: Døtre ... søstre ... tanter ... kusiner, bedsteforældre og sande venner til at tjene som vejledere og tilbyde hjælpende hænder på pagtens sti.
- Hjælp søges: Personer, der lytter til Helligåndens tilskyndelser og handler på dem.
- Hjælp søges: Personer, der efterlever evangeliet hver dag på små og enkle måder.
- Hjælp søges: Personer, der med slægtsforskning og i templet sammenkæder familier for evigt.
- Hjælp søges: Missionærer og medlemmer, der spreder det »glade budskab« – Jesu Kristi evangelium.
- Hjælp søges: Redningsfolk til at finde de fortabte.
- Hjælp søges: Pagtsholdere til at stå fast for sandhed og ret.
- Hjælp søges: Sande følgere af Herren Jesus Kristus.¹¹

Dette er ikke nyt, men når vi søger efter muligheder for at deltage i arbejdet med frelse, vil vi forbedre vores evne til at hjælpe folk omkring os. Ældste Ballard har sagt: »Der er intet i denne verden, som er så personligt, plejende eller livsændrende som en retfærdig kvindes indflydelse.«¹² Når vi udvikler vores åndelige kraft gennem personlig bøn og studium af skriften, ved at beslutte at være lydige og trofast overholde vore pagter, vil vi blive en sådan kraft.

Udover hvad vi kan se

Præsident Brigham Young (1801-1877) har sagt: »Kan I sige, hvor meget godt Israels mødre og døtre er i stand til at gøre? Nej, det er umuligt. Og det gode, de vil udføre, skal følge dem i al evighed.«¹³

Min bedstemors retskafne beslutning har påvirket hendes familie i flere generationer, end hun kunne forudse som ung kvinde. Men kvindernes åndelige styrke i min familie går endnu længere tilbage. Cherie fik meget af sin åndelige styrke ved at iagttage sin oldemor (min tiptipoldemor) Elizabeth. Elizabeths eksempel på tro og vidnesbyrd rakte ud over to inaktive generationer og hjalp hendes oldebarn til at vende en trend med opløste familier og vende tilbage til Kirken.

Når vi bliver en åndelig styrke for dem omkring os, vil vores indflydelse række langt ud over, hvad vi kan se. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har sagt: »Vi kalder på Kirkens kvinder til at stå sammen omkring retskaffenhed. De må begynde i deres eget hjem. De kan undervise herom i deres klasser. De kan tale herom i deres samfund ...

Jeg ser det som et lysende, skinnende håb i en verden, der marcherer frem mod sin egen ødelæggelse.«¹⁴

Når vi opfylder denne befaling, vil det fremskynde Herrens værk i verden omkring os, og hvad vigtigere er, i vores familie og for dem, vi elsker. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 448.
2. Se James E. Talmage, *Jesu Kristus*, s. 497.
3. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 3-4.
4. Se Linda K. Burton, »Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket«, *Liahona*, maj 2014, s. 122-123.
5. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
6. »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.
7. Richard G. Scott, »Jeg har givet jer et forbillede«, *Liahona*, maj 2014, s. 32.
8. Richard G. Scott, »Jeg har givet jer et forbillede«, s. 33.
9. Richard G. Scott, »Jeg har givet jer et forbillede«, s. 33.
10. Carole M. Stephens, »Vi har stor grund til at fryde os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 117.
11. Se Linda K. Burton, »Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket«, s. 124.
12. M. Russell Ballard, »Mødre og døtre«, *Liahona*, maj 2010, s. 18.
13. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 216.
14. Gordon B. Hinckley, »Stå fast og urokkelige«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 20.

DET er ikke EN SYND AT VÆRE SVAG

Wendy Ulrich

»Er jeg vitterlig værdig til at indtræde i Guds hus? Hvordan kan jeg være det, hvis jeg ikke er fuldkommen?«

»Kan Gud virkelig gøre min svaghed til styrke? Jeg har fastet og bedt i dagevis for at blive fri for dette problem, men der sker ingenting.«

»I missionsmarken efterlevede jeg evangeliet mere konsistent end på noget andet tidspunkt i mit liv, men jeg har aldrig været mere opmærksom på mine egne mangler. Hvorfor havde jeg det nogle gange så dårligt, når jeg nu gjorde noget godt?«

Når vi tænker over spørgsmål som disse, er det meget vigtigt at forstå, at hvor *synd* uvægerligt fører os bort fra Gud, så kan *svaghed* ironisk nok føre os til ham.

Skeln mellem synd og svaghed

Vi tænker almindeligvis på synd og svaghed som to alen af sjælens sorte stof, eller som forskellige grader af overtrædelse. Men skriften antyder, at synd og svaghed generelt er to forskellige ting, at de kræver hver sin behandling, og at de har potentialet til at afstedkomme forskellige resultater.

De fleste af os er mere bekendt med synd, end vi bryder os om at indrømme, men lad os se på det: Synd er et valg om ikke at adlyde Guds befalinger eller at gøre oprør mod Kristi lys inden i os.

Begrænsninger og utilstrækkelighed er ikke synder og afholder os ikke fra at være rene og værdige til Ånden.

Hvor synd uvægerligt
fører os bort fra Gud, så
kan svaghed ironisk nok
føre os til ham.

Synd er et valg om at stole mere på Satan end Gud og at fjendtliggøre os med Gud. Ulig os var Jesus Kristus helt syndfri og kunne sone for vore synder. Når vi oprigtigt omvender os – og ændrer vores sind, hjerte og adfærd, undskylder eller tilstår, hvor det er passende, råder bod, hvor det er muligt, og ikke gentager synden fremover – kan vi trække på Jesu Kristi forsoning, blive tilgivet af Gud og blive rene igen.

Det er afgørende at blive ren, fordi intet urent kan dvæle i Guds nærhed. Men hvis målet blot var at være lige så uskyldsrene, som da vi forlod Guds nærhed, så ville vi alle være bedre stillet ved blot at blive liggende i vuggen resten af livet. Vi kom derimod til jorden for af erfaring at lære at skelne godt fra ondt, vokse i visdom og færdigheder, efterleve værdier, vi værdsætter, og udvikle guddommelige træk – en udvikling, som vi ikke kan opnå fra vuggens trygge ramme.

FORSONINGENS LØFTE

»Selve formålet med Kristi forsoning er at

genoprette det, som du ikke kan genoprette, hele de sår, som du ikke kan hele, og ordne det, som du har knust og ikke kan bringe i orden ...

Jeg gentager, at bortset fra de meget få, som forfalder til fortabelse, er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse, intet frafald og ingen forbrydelse, som er undtaget løftet om fuldkommen tilgivelse. Det er løftet i Kristi forsoning.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, se »Tilgivelsens herlige morgen«, *Stjernen*, januar 1996, s. 20.

Menneskelig svaghed spiller en vigtig rolle i selve formålet med jordelivet. Da Moroni bekymrede sig over, hvorvidt hans svaghed med hensyn til at skrive ville få ikke-jøderne til at gøre nar af hellige ting, trøstede Herren ham med disse ord:

»Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27; se også 1 Kor 15:42-44; 2 Kor 12:7-10; 2 Ne 3:21 og Jakob 4:7).

Implikationen i dette velkendte skriftsted er

omfattende og opfordrer os til at skelne mellem synd (som Satan tilskynder til) og svaghed (her beskrevet som et vilkår, der er blevet os »givet« af Gud).

Vi kan definere svaghed som den begrænsning i vores visdom, kraft og hellighed, der følger af at være menneske. Som dødelige fødes vi hjælpeløse og afhængige af andre, med forskellige mangler og anlæg. Vi opfostres og omgås andre svage dødelige, og deres undervisning, eksempel og behandling af os er fejlramt og sommetider skadelig. I vores svage, kødelige tilstand lider vi af fysisk og følelsesmæssig sygdom, sult og træthed. Vi nærer menneskelige følelser som vrede, sorg og frygt. Vi fattes visdom, færdigheder,

SKELN MELLEM SYND OG SVAGHED

	Synd	Svaghed
Definition?	Forsætlig ulydighed mod Gud	Menneskelig begrænsning, skrøbelighed
Kilde?	Tilskyndet af Satan	En del af vores dødelige natur
Eksempler?	Bevidst overtrædelse af Guds bud og at tro mere på Satan end på Gud	Disposition for fristelse, sindsbevægelse, træthed, fysisk eller mental sygdom, anlæg, traume og død
Havde Jesus det?	Nej	Ja
Hvad bør vores respons være?	Omvendelse	Ydmyghed, tro på Kristus og en indsats for at overvinde den
Hvad er Guds respons til gengæld?	Tilgivelse	Nåde – en guddommelig kraft
Hvad resulterer den i?	At blive rensset for synd	Opnåelse af hellighed, styrke

udholdenhed og styrke. Og vi er underkastet fristelse af forskellig art.

Selvom Jesus Kristus var uden synd, så underlagde han sig til fulde også dødelighedens svaghed (se 2 Kor 13:4). Han blev født som et hjælpeløst spædbarn i et jordisk legeme og opfostret af ufuldkomne forældre. Han skulle lære at gå, tale, arbejde og komme ud af det med andre. Han blev sulten og træt, oplevede menneskelig sindsbevægelse og kunne blive syg, have ondt, bløde og dø. Han blev »fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd«, han underkastede sig dødelighed, så han kunne »have medfølelse med vore skrøbeligheder« og bistå os i vores svagelighed eller skrøbelighed (Hebr 4:15; se også Alma 7:11-12).

Vi kan ganske enkelt ikke omvende os fra at være svage – ej heller gør svaghed i sig selv os urene. Vi kan ikke vokse åndeligt, medmindre vi *afviser* synd, men vi vokser heller ikke åndeligt, medmindre vi *accepterer* vores menneskelige svaghed, imødegår den med ydmyghed og tro, og vi igennem vores svaghed lærer at sætte vores lid til Gud. Da Moroni var urolig over sin svaghed med hensyn til at skrive, bad Gud ham ikke om at omvende sig. Derimod belærte Herren ham om at være ydmyg og have tro på Kristus. Når vi er sagtmødige og trofaste, tilbyder Gud os nåde – ikke tilgivelse – som lægemidlet mod svaghed. Guide til Skrifterne definerer nåde som en kraft, der gives af Gud, der gør os i stand til at gøre det, vi ellers ikke kan gøre af os selv (se Guide til Skrifterne, »Nåde«) – den passende guddommelige kur ved hvilken han kan »gøre det svage stærkt«.

Udøv ydmyghed og tro

Lige fra vi stifter bekendtskab med Kirken, undervises vi om omvendelse som en ubetinget nødvendighed, men hvordan fremelsker vi egentlig ydmyghed og tro? Overvej følgende:

- **Gransk og bed.** Eftersom vi er svage, er det ikke sikkert, at vi kan se, om vi har at gøre med *synd* (som kræver en umiddelbar og gennemgående ændring af sind, hjerte og adfærd) eller med *svaghed* (som kræver ydmyg og vedholdende indsats, læring og forbedring). Måden, vi betragter disse ting på, kan afhænge af vores baggrund og modenhed. Der kan også være elementer af både synd og svaghed i en vis adfærd. At sige, at en synd er en svaghed, kan føre til en bortrationalisering i stedet for omvendelse. At sige, at en svaghed er en synd, kan resultere i skam, bebrejdelse, fortvivlelse, og at man giver op omkring Guds løfter. At granske og bede kan hjælpe os til at se forskellen på synd og svaghed.
- **Priorité.** Eftersom vi er svage, kan vi ikke foretage alle fornødne ændringer på én gang. Når vi ydmygt og trofast tackler vores menneskelige svaghed lidt ad gangen, kan vi gradvist mindske vores uvidenhed, tillægge os gode vaner, forbedre vores fysiske og følelsesmæssige helbred og udholdenhed og styrke vores tillid til Herren. Gud kan hjælpe os til at vide, hvor vi skal begynde.

- **Planlæg.** Eftersom vi er svage, kræver det mere end blot et retfærdigt ønske og en masse selvdisciplin at blive stærkere. Vi er også nødt til at planlægge, lære af vore fejltrin, udvikle en bedre strategi, revidere vore planer og prøve igen. Vi har brug for hjælp fra skriften, relevante bøger og andre mennesker. Vi begynder i det små, fryder os over fremgang og tager chancer (selvom det kan få os til at føle os sårbare og svage). Vi har brug for støtte til at træffe gode valg, selv når vi er trætte eller skuffede, og planer for at komme tilbage på sporet, når vi glider af.
- **Udøv tålmodighed.** Eftersom vi er svage, kan ændringer tage tid. Vi kan ikke bare opgive vores svaghed på samme måde, som vi kan opgive vores synd. Ydmyge disciple gør villigt det, der kræves,

de lærer sig ukuelighed, bliver ved med at prøve og giver aldrig op. Ydmyghed hjælper os til at være tålmodige med os selv og andre, som også er svage. Tålmodighed er en manifestation af vores tro på Herren, taknemlighed for hans tillid til os og vores tillid til hans løfter.

Selv når vi oprigtigt omvender os fra vore synder, opnår tilgivelse og bliver rene igen, forbliver vi svage. Vi er stadig genstand for sygdom, sindsbevægelse, uvidenhed, anlæg, træthed og fristelse. *Men begrænsninger og utilstrækkelighed er ikke synder og afholder os ikke fra at være rene og værdige til Ånden.*

SKELN KONSTRUKTIV SKYLDFØLELSE (BEDRØVELSE EFTER GUDS SIND) OG YDMYGHED FRA SKAMMENS UBEHJÆLPSOMME EFTERLIGNING

Konstruktiv skyldfølelse – bedrøvelse efter Guds sind over synd	Tro & ydmyghed – kristuslignende sagtmodighed i svaghed	Destruktiv skam – ubehjælpssom efterligning
<p style="text-align: center;">Vi har tendens til at –</p> <ul style="list-style-type: none"> • føle sorg over brud på vores moralkodeks. • omvende os og ændre vores sind, hjerte og adfærd. • være åbne, tilstå vore fejl og rette dem. • vokse og lære. • betragte os selv som gode og værdifulde af natur. • ønske at afstemme vores adfærd med vores positive selv billede. • stole fuldt ud på den forløsende kraft i Kristi forsoning. 	<p style="text-align: center;">Vi har tendens til at –</p> <ul style="list-style-type: none"> • føle en ro og selvaccept på trods af vore brister. • tage chancer for at vokse og bidrage. • tage ansvar for vore fejl og ønske at forbedre os. • lære af vore fejl og prøve igen. • udvikle en sans for humor og nyde livet og andre. • se vores svaghed som et fælles mellemmenneskeligt vilkår. • være tålmodig med andres svaghed og brister. • øge vores tillid til Guds kærlighed og hjælp. 	<p style="text-align: center;">Vi har tendens til at –</p> <ul style="list-style-type: none"> • at føle os værdiløse, modløse. • prøve at gemme vore svagheder for andre. • frygte at blive udstillet. • bebrejde andre for problemer. • være modvillige til at tage chancer, anser fejl for ydmygende. • konkurrere og sammenligne os selv med andre. • gå i forsvar og være stædig eller ubeslutsom. • blive sarkastiske eller overdrevent alvorlige. • blive optaget af vore fejl eller overlegenhed. • frygte Guds afvisning og foragt.

Svaghed til styrke

Hvor Satan ivrigt bruger vores svaghed til at lokke os til at synde, kan Gud bruge menneskelig svaghed til at undervise, styrke og velsigne os. Men i modsætning til det, vi måske forventer eller håber, gør Gud ikke altid »det svage stærkt« for os ved at fjerne vores svaghed. Da apostlen Paulus gentagne gange bad Gud om at fjerne »en torn i kødet«, som Satan brugte til at slå ham, svarede Gud Paulus: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed« (2 Kor 12:7, 9).

Herren gør »det svage stærkt« på mange måder. Selvom han kan borttage svaghed ved hjælp af den dramatiske kur, som vi håber på, sker det efter min personlige erfaring sjældent. For eksempel ser jeg ikke tegn på, at Gud borttog Moronis svaghed med hensyn til at skrive efter det berømte vers i Eter 12. Gud kan også gøre det svage stærkt ved at hjælpe os til at arbejde omkring vores svaghed, udvikle en passende sans for humor eller perspektiv omkring vores svaghed og udbedre dem gradvist over tid. Desuden er styrker og svagheder ofte forbundne (som styrken udholdenhed og svagheden dumstædighed), og vi kan lære at

påskønne styrken og tøjle den svaghed, der følger med den.

Der er en anden endnu mere kraftfuld måde, hvorpå Gud gør det svage stærkt for os. Herren siger til Moroni i Eter 12:37: »Og fordi du har set din svaghed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger.«

Her tilbyder Gud ikke at ændre Moronis svaghed, men at ændre Moroni. Ved at tackle den udfordring, det er at være et svagt menneske, kunne Moroni og vi lære næstekærlighed, medfølelse, sagtmodighed, mod, langmodighed, visdom, udholdenhed, tilgivelse, ukuelighed, taknemlighed, kreativitet og en masse andre dyder, som gør os mere lig vor himmelske Fader. Det er de selvsamme kvaliteter, vi kom til jorden for at finpudse, de kristuslignende egenskaber, der bereder os til de himmelske boliger.

Ingensteds ses Guds kærlighed, visdom og forløsende kraft mere tydeligt end i hans evne til at vende vores kamp med vores menneskelige svaghed til uvurderligt fromme dyder og styrker, som kan gøre os mere lig ham. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Ældste
W. Christopher
Waddell

De Halvfjerds

ÆGTE gudsdyrkelse

*Uselvisk tjeneste – at glemme sig selv, reagere på
andres behov og ofre sit liv på at tjene dem – har altid
været karakteristisk for Jesu Kristi disciple.*

I Matthæus kapitel 11 lærer Frelseren os en vigtig lektie ved det, han *ikke* siger som svar på et spørgsmål, som Johannes Døbers disciple stillede:

»Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple

og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?»

Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser:

Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige« (Matt 11:2-5).

Fremfor at komme med en kort forklarende læresætning, der beskrev, at han vitterlig var »den, som [skulle] komme« – svarede Frelseren ved det, han gjorde, sit eksempel på tjeneste.

Ved aprilkonferencen i 2014 mindede ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum os om dette: »Vi tjener vor himmelske Fader bedst ved i retskaffenhed at påvirke og tjene andre. Det største eksempel, der nogensinde har gået på jorden, er vor Frelser, Jesus Kristus.«¹

Uselvisk tjeneste – at glemme sig selv, reagere på andres behov og ofre sit liv på at tjene dem – har altid været

karakteristisk for Jesu Kristi disciple. Som kong Benjamin underviste om mere end 100 år inden, Frelseren blev født: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

Jakob minder os om, at en væsentlig del af »ægte gudsdyrkelse« findes i vores tjeneste for andre ... »at tage sig af faderløse og enker i deres nød« (Jak 1:27). »Ægte gudsdyrkelse« er mere end en troserklæring; det er demonstration på tro.

Elsk jeres medrejsende

I midten af juli 1984, nogle få uger efter at min hustru, Carol, og jeg var blevet gift i templet i Los Angeles i Californien, var vi på vej mod Utah, hvor jeg skulle begynde min karriere og Carol gøre sin universitetsuddannelse færdig. Vi kørte i to biler. I dem transporterede vi alt, vi ejede og havde.

Da vi var halvvejs, kørte Carol op på siden af min bil og begyndte at gestikulere til mig. Dengang var der hverken mobiltelefoner, smartphones, sms'er eller Twitter. Jeg kunne se på hendes ansigtsudtryk, at hun ikke havde det godt. Hun fik kommunikeret, at hun godt kunne køre videre, men jeg var urolig for min brud.

Da vi nærmede os den lille by Beaver i Utah, trak hun igen op på siden af mig, og jeg kunne se, at hun var nødt til at stoppe. Hun var syg og kunne ikke fortsætte. Vi havde to biler fulde af tøj og bryllupsgaver, men vi havde desværre meget få penge. Vi havde ikke råd til et hotelværelse. Jeg vidste ikke, hvad vi skulle gøre.

Engen af os havde været i Beaver før, og da jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg ledte efter, kørte vi rundt nogle minutter, indtil jeg fik øje på en park. Vi kørte ind på parkeringspladsen og fandt lidt skygge under et træ, hvor jeg lagde et tæppe, som Carol kunne hvile sig på.

Nogle få minutter efter kørte en anden bil ind på den næste tomme parkeringsplads og parkerede ved siden af vores biler. En kvinde, der omtrent var på alder med vore mødre, steg ud af sin bil og spurgte, om der var noget galt, og om hun kunne hjælpe. Hun sagde, at hun havde bemærket os, da hun kørte forbi og følte, at hun skulle stoppe. Da vi forklarede hende vores situation, bød hun os straks med hjem til sig, hvor vi kunne hvile, så længe vi havde brug for det.

Snart lå vi en dejlig seng i et køligt kældersoveværelse i hendes hus. Da vi var blevet vist til rette, nævnte denne skønne søster, at hun havde nogle ærinder, så vi ville blive ladet alene nogle få timer. Hun sagde, at vi måtte tage, hvad vi ville i hendes køkken, hvis vi var sultne, og vi skulle være søde at låse hoveddøren, hvis vi tog af sted, inden hun kom hjem igen.

Da Carol havde fået sig lidt hårdt tiltrængt søvn, havde hun det bedre, og vi kunne fortsætte uden at gå i damens køkken. Da vi tog af sted, var den venlige dame ikke vendt hjem endnu. Til vores ærgrelse bed vi ikke mærke i adressen og har aldrig fået takket vores barmhjertige samaritaner ordentligt for, at hun stoppede op på vejen og åbnede sit hjem for fremmede i nød.

Når jeg tænker på denne oplevelse, kommer jeg i tanke om noget, som præsident Thomas S. Monson, der selv om nogen er et eksempel på Frelserens formaning om at »gå ... hen og gør ligeså« (Luk 10:37), sagde: »Vi kan ikke elske Gud helt, hvis vi ikke elsker vore medrejsende på denne jordiske færd.«²

Hvorend vi møder »medrejsende« – på vejen eller

hjemme, legepladsen eller i skolen, på arbejdet eller i kirken – når vi søger, ser og handler, vil vi blive mere som Frelseren, når vi velsigner og tjener langs vejen.

Søg

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde:

»I modsætning til vor dyrebare Frelser kan vi selvfølgelig ikke sone for hele menneskehedens synder! Endvidere kan vi bestemt heller ikke bære alle sygdomme, skrøbeligheder og sorger (se Alma 7:11-12).

Vi kan imidlertid i vores mindre målestok, som Jesus har opfordret os til, virkelig stræbe efter at blive »ligesom [han] er« (3 Ne 27:27).«³

Når vi stræber efter at blive ligesom han er, med et dybfølt ønske om at være til velsignelse for »vore medrejsende, vil vi få muligheder for at glemme os selv og opløfte andre. Disse muligheder kan ofte komme ubelejligh og teste, om det er vores sande ønske at blive mere ligesom Mesteren, hvis største tjeneste af alle, hans uendelige forsoning, var alt andet end belejlig. Han sagde: »Dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19).

Når vi oprigtigt stræber efter at blive mere ligesom Frelseren, kan det gøre os i stand til at se, hvad vi ellers ikke ville se. Vores barmhjertige samaritaner levede tæt nok på Ånden til at handle på en tilskyndelse og nærme sig en fremmed i nød.

Se

At se med åndelige øjne er at se ting, som de i sandhed er, og opdage behov, vi måske ellers ikke ville have bemærket. I lignelsen om fårene og bukkene var der ikke nogen af hverken de »velsignede« eller »forbandede«, der havde genkendt Frelseren i dem, der var sultne, tørstige, nøgne eller fængslet. De svarede til gengæld ved at spørge: »Hvornår så vi dig?« (Se Matt 25:34-44).

Kun de, der havde set med åndelige øjne, indså behovet, handlede og velsignede de trængende. Vores barmhjertige samaritaner indså behovet, da hun så med åndelige øjne.

Handl

Vi opdager måske, at nogen omkring os er i nød, men føler os utilstrækkelige til at gøre noget ved det, idet vi går ud fra, at det, vi kan tilbyde, ikke er nok. Når vi stræber efter at blive ligesom han er, og vi ser vore medrejsendes behov gennem åndelige øjne, må vi stole på, at Herren kan arbejde igennem os, og så må vi handle.

Da Peter og Johannes gik op til templet, stødte de på »en mand, som havde været lam fra moders liv« og bad om en almisse (ApG 3:1-3). Peters svar er et eksempel til efterfølgelse for enhver af os:

»Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazarærens, navn, stå op og gå!«

Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op« (ApG 3:6-7).

Vi kan handle ved at give af vores tid og talenter, et venligt ord eller lægge skulder til. Når vi søger og ser, vil vi blive anbragt i omstændigheder og situationer, hvor vi kan handle og være til velsignelse. Vores barmhjertige samaritaner handlede. Hun tog os med hjem og hjalp os med det, hun havde. Rent faktisk sagde hun: »Jeg giver dig, hvad jeg har.« Og det var lige præcis, hvad vi havde brug for.

Præsident Monson har undervist om de selvsamme principper:

»Enhver af os vil på en del af livets rejse skulle ned ad vejen til Jeriko. Hvad vil jeres oplevelse blive? Hvad bliver min? Vil jeg overse ham, som er faldet i røveres hænder og har brug for min hjælp? Vil I?

Vil jeg blive en, som får øje på den sårede og hører hans råb om hjælp, og alligevel bare går forbi? Vil I?

Eller bliver jeg en, som ser, som hører, som standser op og som hjælper? Bliver I?

Jesus gav os et løsen: »Gå du hen og gør ligeså!« Når vi adlyder den udfordring, åbnes der for vores evige udsyn et fremtidsperspektiv, hvis lige sjældent ses og som aldrig overgås.«⁴

Når vi bliver mere ligesom Frelseren ved at søge, se og handle, vil vi lære sandheden af kong Benjamins ord at kende: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17). ■

NOTER

1. Richard G. Scott, »Jeg har givet jer et forbillede«, *Liahona*, maj 2014, s. 35.
2. Se Thomas S. Monson, »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 91.

3. Neal A. Maxwell, »Anvend Kristi forsonende blod«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 23.
4. Se Thomas S. Monson, »Din vej til Jeriko«, *Stjernen*, okt. 1977, s. 74.

SØG OPRIGTIGT

SE MED ÅNDELIGE ØJNE

HANDL OG VELSIGN

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

Jeg trænger

TIL DIN TRØST *Da vi ikke vidste, hvad vi ellers kunne undervise om, foreslog min makker, at vi sang denne salme.*

Jonathan H. Westover

En fin søndag eftermiddag på min mission i Balsan i Korea sagde min makker og jeg farvel til medlemmerne efter kirke og skulle ud for at forkynde, da missionslederen præsenterede os for en 12-årig dreng, Kong Sung-Gyun. Han havde været i kirke samme dag og ville gerne lære mere om evangeliet.

Vi var selvfølgelig begejstrede over udsigten til at undervise ham, men jeg var også nervøs for at skulle undervise så ungt et menneske. Vi besluttede at sikre os hans forældres tilladelse, så jeg ringede hjem til Kong Sung-Gyun og talte kort med hans mor, Pak Mi-Jung. Jeg blev overrasket, da hun sagde, hun var glad for, at hendes søn overvejede at komme i kirken, og vi gerne måtte komme og undervise ham.

Uventede undersøgere

Næste aften ankom vi til drengens hjem, rede til at undervise. Vi blev overraskede over, at Pak Mi-Jun også ønskede, at vi underviste hendes datter, Kong Su-Jin. Og eftersom vi var fremmede i hendes hjem, ville Pak Mi-Jung sidde med, når vi underviste. Vi var naturligvis glade for at undervise alle dem, der ville lytte.

Efter de havde serveret nogle forfriskninger for os,

satte vi os ned og begyndte at snakke. I stedet for bare lige at begynde med lektionen ville Pak Mi-Jung gerne lære os lidt bedre at kende og fortælle lidt om familiens baggrund. Hun fortalte os om de prøver og den modgang, som familien for nylig havde været igennem, blandt andet om sønnens kamp mod kræft. Han havde været igennem flere strålebehandlinger, og kræften var nu på tilbagetog, men lægerne havde advaret dem om, at den kunne blusse op igen når som helst. Det satte sit spor på familien. De hørte til arbejderklassen, og faderen var nødt til at arbejde utrolig hårdt bare for at skaffe familien tag over hovedet og mad på bordet

Jeg var rystet og trist over at høre om deres prøver. Livet var ikke let for dem, men det sammenhold, de havde, var langt mere iøjnefaldende, end jeg havde set hos nogen anden familie i Korea, hvilket siger meget i et familieorienteret samfund som det koreanske. Da vi forlod deres hjem den aften, havde vi lært en speciel familie bedre at kende og haft muligheden for at fortælle dem om evangeliet.

Min makker og jeg tog tilbage flere gange den uge for at undervise, og hver gang oplevede vi den samme varme og generøsitet, som vi havde oplevet ved det

første besøg. Da emnet dåb kom op, var begge børnene meget ivrige efter at blive medlemmer af Kirken. Men deres mor delte ikke deres begejstring. Selvom vores undervisning havde vundet gehør hos hende, og hun håbede på, at det var sandt, så følte hun ikke, at hun kunne indgå og holde den slags løfter, som medlemskab af Kirken krævede. Hun følte heller ikke, at det ville være passende, at hun blev døbt uden sin mand, som vi endnu ikke havde mødt. Men hun var dog mere end villig til fortsat at mødes med os, og hun ville også gerne tage med sine børn i kirke.

Mod slutningen af den anden uge, hvor vi fortsat underviste i hendes hjem, mødte vi hendes mand, Kong Kuk-Won – en ydmyg, elskværdig og storsindet mand. Han sluttede sig til os under de sidste få lektioner og troede straks på alt, vi underviste om, deriblandt læresætninger, som andre tit finder svære som tiende og visdomsordet. Til trods for deres forarmede økonomi begyndte de at betale tiende. Faderens eneste hindring var, at han var nødt til at arbejde om søndagen. Han arbejdede i den internationale lufthavn i Seoul hver søndag, så han kunne ikke komme i kirke med sin familie. Trods hans arbejdstider arrangerede han og hustruen at komme til børnenes dåb den følgende søndag.

Efter børnene var blevet døbt, fortsatte vi med at mødes ofte i familiens hjem. Vi holdt familieaften, læste skriftsteder, fortalte om opløftende oplevelser og præsenterede dem for menighedens medlemmer. Men trods det fortsatte bekendtskab med evangeliet syntes forældrene ikke at komme tættere på at blive døbt.

I mellemtiden blev min makker forflyttet, og min nye makker var en ældste, som kom direkte fra missionærskolen. Han var fuld af tro, energi og begejstring, og jeg havde helt ærligt svært ved at følge med ham. Efter vi havde mødtes med Kong Kuk-Won og Pak Mi-Jung nogle få gange, gik min makker til mig og spurgte, om min tidligere makker og jeg havde fastet med dem. Det havde vi ikke. Tanken havde end ikke strejft mig. Så vi mødtes

Ånden var stærk i rummet, da vi afsluttede sidste vers. Pak Mi-Jung så mig lige ind i øjnene og sagde: »Jeg er nødt til at blive døbt.«

med familien og foreslog dem, at vi fastede. Jeg blev overrumplet, da jeg fandt ud, at de regelmæssigt havde fastet på egen hånd, dels for deres søns helbred og dels for at Kong Kuk-Won kunne få nye arbejdstider, så han kunne komme med i kirke. Efter min makker og jeg fastede med dem, blev vore bønner besvaret ved, at Kong Kuk-Won fik nye arbejdstider. Men Pak Mi-Jung var stadig urokkelig med hensyn til at blive døbt.

En inspireret idé

Så fik min makker endnu en strålende idé. Han hev sin salmebog i lommeformat frem og spurgte, om vi måtte

syngede med dem. Selvom vi havde sunget sammen ved tidligere lejligheder, så havde jeg aldrig set Pak Mi-Jung syngede og gik derfor ud fra, at hun ikke kunne lide at syngede, eller at hun følte sig ilde til mode, fordi hun ikke kendte sangene. Min makker spurgte, om hun havde en yndlingssalme, og til min forbløffelse blev hun meget rørt og svarede, at lige siden hun var lille, havde hendes yndlingssalme været »Jeg trænger til din trøst« (*Salmer og sange*, nr. 51). Vi begyndte at syngede firstemmigt, faderen sang melodistemmen, moderen sang alt, min makker tenor, og jeg sang bas.

Ånden var stærk i rummet. Da vi kom til tredje vers, overvældede følelserne hende, og hun tav, mens vi fortsatte:

*»Jeg trænger til din trøst,
i glæde, sorg,
jeg søger til din favn,
til himlens borg.
Hen til dig o hen til dig,
ja, jeg søger til dig.
Velsign mig nu, min Frelser,
tag du mod mig.«*

Da vi afsluttede fjerde og sidste vers, hulkede hun. Hendes mand prøvede at trøste hende, og hun blev til sidst i stand til at samle sig. Hun så mig lige ind i øjnene og sagde: »Jeg er nødt til at blive døbt.«

Det dåbsmøde, vi holdt for Kong Kuk-Won og Pak Mi-Jung den søndag eftermiddag, var et af de mest åndelige på hele min mission. Deres børn var på programmet, og adskillige lokale medlemmer deltog for at vise deres støtte til den senest nyomvendte familie i menigheden. Min makker og jeg bidrog

med et bestemt musiknummer: »Jeg trænger til din trøst«.

Med tiden færdiggjorde jeg min mission og vendte hjem. Efter et års universitetsstudier vendte jeg tilbage til Korea om sommeren for at komme i praktik, og hver weekend gjorde jeg det til en prioritet at besøge de mange gode venner og familier, jeg havde mødt på min mission. Efter nogle få uger kom jeg tilbage til Balsan og mødtes med denne specielle familie. Da jeg ankom til deres hjem, bemærkede jeg, at der manglede en – deres søn. Med tårer i øjnene fortalte Pak Mi-Jung mig nyheden: Sønnens kræft var vendt tilbage, og han havde i en alder af 14 år tabt kampen.

Da jeg prøvede at udtrykke min medfølelse og håndtere den sorg, jeg følte, forsikrede Kong Kuk-Won mig om, at alt ville blive godt. De elskede evangeliet, kom trofast i Kirken og så frem til den dag, hvor deres familie kunne blive beseglet til hinanden for evigt i templet i Seoul. Trods deres hjertesorg vidste familien, at de ville se Kong Sung-Gyun og blive forenet igen. Pak Mi-Jung fortalte mig også, at når hun sang salmer hver dag, hjalp det hende til at finde styrke og føle den ro, Ånden bragte.

Da jeg forlod deres hjem den aften, tænkte jeg igen over ordene i Pak Mi-Jungs yndlingssalme. Jeg er taknemlig for, at vor himmelske Fader velsignede familien med fred, da Kong Sung-Gyun gik bort, og jeg er især taknemlig for den rolle, som Ånden spillede for Pak Mi-Jungs omvendelse, som gjorde familien i stand til modtage templets evige velsignelser. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

SALMER TRØSTER DEN SØRGENDE

»Nogle af de største prædikener bliver holdt ved at syngede salmer. Salmer opmuntrer os til omvendelse og til at gøre gode gerninger, de opbygger vidnesbyrd og tro, de trøster de livstrætte og de sørgende og inspirerer os til at holde ud til enden.«

»Det Første Præsidentskabs forord«, *Salmer og sange*, s. ix.

**Præsident
Boyd K. Packer**
Præsident for
De Tolv Apostles
Kvorum

Frelserens uselviske og hellige offer

Herren er der altid. Han har lidt og betalt straffen, hvis I er villige til at anerkende ham som jeres Forløser.

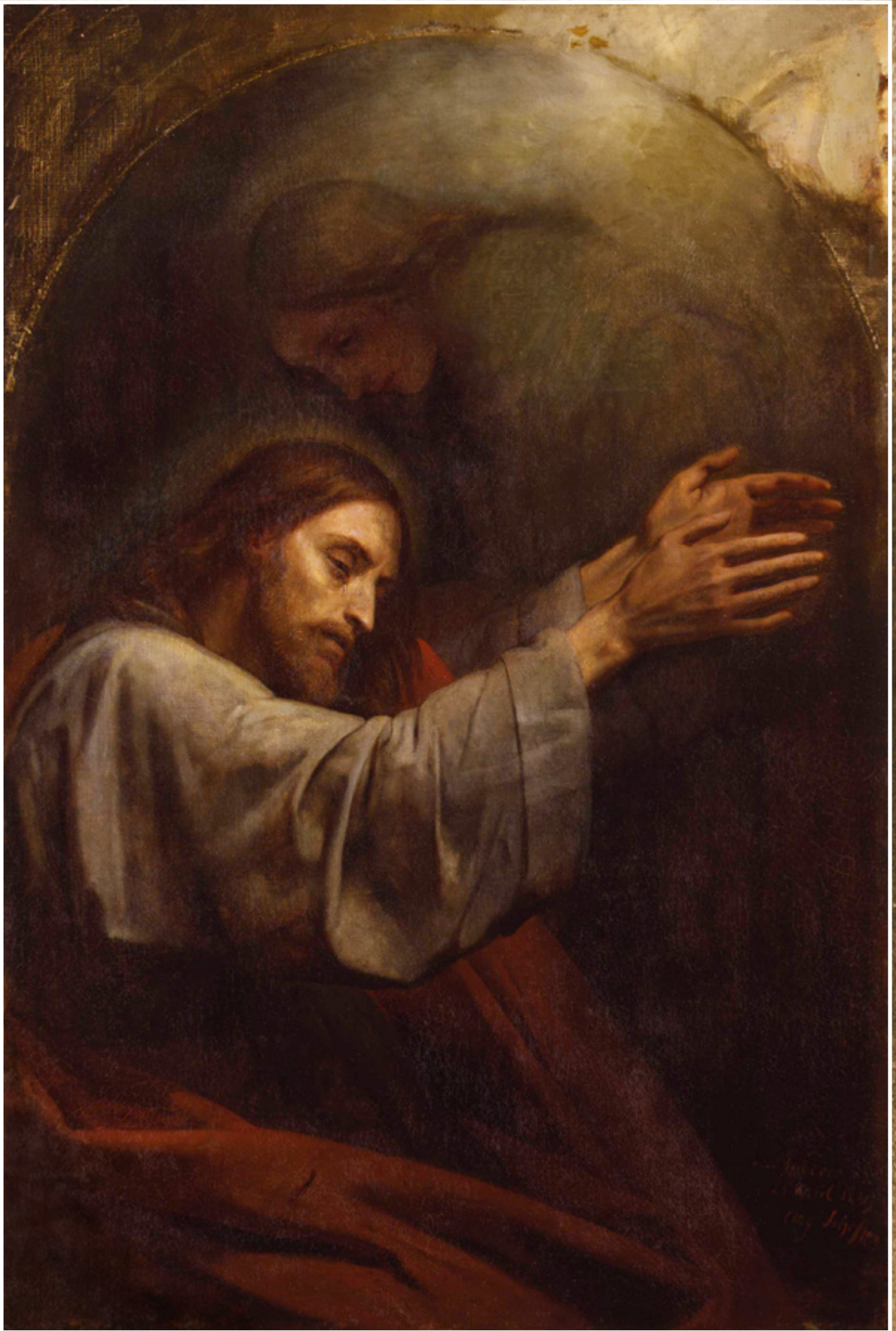
Vi lever alle på åndelig kredit. Uanset hvad, så vokser og vokser gælden. Hvis man indfrier den hen ad vejen, behøver man ikke bekymre sig ret meget. Snart begynder man at lære disciplin og ved, at regnskabets time en dag kommer. Sørg for at få afviklet jeres åndelige gæld med regelmæssige mellemrum frem for at tillade, at den samler renter og strafrenter.

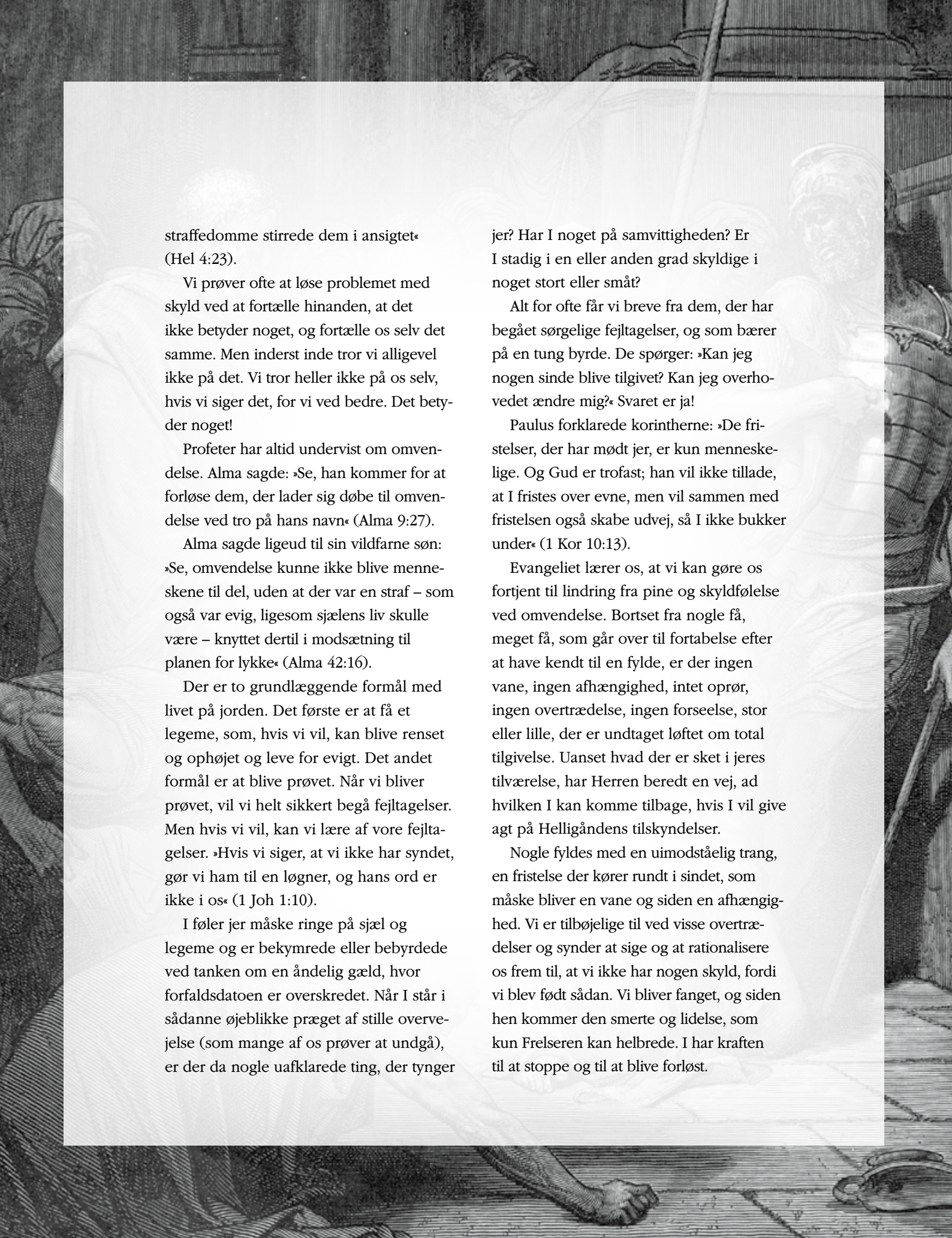
Fordi I bliver prøvet, forventes det, at I begår nogle fejl. Jeg formoder, at I har gjort ting i livet, som I fortryder,

ting som I ikke engang kan undskylde og slet ikke gøre godt igen. Derfor bærer I på en byrde. Det er nu på tide at bruge ordet *skyld*, der kan farve som uudsletteligt blæk og ikke er let at vaske væk. Skyldens stedbarn er skuffelse, ærgrelse over mistede velsignelser og muligheder.

Hvis I kæmper med skyld, ligner I det folk i Mormons Bog, om hvem profeten sagde: »På grund af deres ugudelighed var kirken begyndt at svinde hen; og de begyndte at miste troen på profetiens ånd og åbenbarelsens ånd; og Guds

straffedomme stirrede dem i ansigtet« (Hel 4:23).

Vi prøver ofte at løse problemet med skyld ved at fortælle hinanden, at det ikke betyder noget, og fortælle os selv det samme. Men inderst inde tror vi alligevel ikke på det. Vi tror heller ikke på os selv, hvis vi siger det, for vi ved bedre. Det betyder noget!

Profeter har altid undervist om omvendelse. Alma sagde: »Se, han kommer for at forløse dem, der lader sig døbe til omvendelse ved tro på hans navn« (Alma 9:27).

Alma sagde ligeud til sin vildfarne søn: »Se, omvendelse kunne ikke blive menneskene til del, uden at der var en straf – som også var evig, ligesom sjælens liv skulle være – knyttet dertil i modsætning til planen for lykke« (Alma 42:16).

Der er to grundlæggende formål med livet på jorden. Det første er at få et legeme, som, hvis vi vil, kan blive rensset og ophøjet og leve for evigt. Det andet formål er at blive prøvet. Når vi bliver prøvet, vil vi helt sikkert begå fejltagelser. Men hvis vi vil, kan vi lære af vore fejltagelser. »Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, gør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i os« (1 Joh 1:10).

I føler jer måske ringe på sjæl og legeme og er bekymrede eller bebyrdede ved tanken om en åndelig gæld, hvor forfaldsdatoen er overskredet. Når I står i sådanne øjeblikke præget af stille overvejelse (som mange af os prøver at undgå), er der da nogle uafklarede ting, der tynger

jer? Har I noget på samvittigheden? Er I stadig i en eller anden grad skyldige i noget stort eller småt?

Alt for ofte får vi breve fra dem, der har begået sørgelige fejltagelser, og som bærer på en tung byrde. De spørger: »Kan jeg nogen sinde blive tilgivet? Kan jeg overhovedet ændre mig?« Svaret er ja!

Paulus forklarede korintherne: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under« (1 Kor 10:13).

Evangeliet lærer os, at vi kan gøre os fortjent til lindring fra pine og skyldfølelse ved omvendelse. Bortset fra nogle få, meget få, som går over til fortabelse efter at have kendt til en fylde, er der ingen vane, ingen afhængighed, intet oprør, ingen overtrædelse, ingen forseelse, stor eller lille, der er undtaget løftet om total tilgivelse. Uanset hvad der er sket i jeres tilværelse, har Herren beredt en vej, ad hvilken I kan komme tilbage, hvis I vil give agt på Helligåndens tilskyndelser.

Nogle fyldes med en uimodståelig trang, en fristelse der kører rundt i sindet, som måske bliver en vane og siden en afhængighed. Vi er tilbøjelige til ved visse overtrædelser og synder at sige og at rationalisere os frem til, at vi ikke har nogen skyld, fordi vi blev født sådan. Vi bliver fanget, og siden hen kommer den smerte og lidelse, som kun Frelseren kan helbrede. I har kraften til at stoppe og til at blive forløst.

Satan angriber familien

Præsident Marion G. Romney (1897-1988) sagde engang til mig: »Fortæl dem det ikke kun, så de forstår det. Fortæl dem det, så de ikke kan misforstå det.«

Nefi sagde: »For min sjæl fryder sig ved tydelighed, for på denne måde udfører Gud Herren sine gerninger blandt menneskenes børn. For Gud Herren giver lys, så man forstår« (2 Ne 31:3).

Så hør nu efter! Jeg vil tale tydeligt som en, der er kaldet og forpligtet til at gøre det.

I ved, at der er en modstander. Skriften definerer ham således: »Den gamle slange, der er Djævelen ... fader til alle løgne« (2 Ne 2:18). Han blev kastet ud fra himlen (se L&P 29:36-38) og nægtet et fysisk legeme. Han har nu svoret at skabe kaos i »den store plan for lykke« (Alma 42:8) og blive en fjende af al retfærdighed. Han koncentrerer sine angreb om familien.

I lever i en tid, hvor pornografiens svøbe fejer hen over jorden. Det er svært at undgå den. Pornografi fokuserer på den del af jeres natur, hvorigennem I har kraft til at skabe liv.

At forfalde til pornografi fører til vanskeligheder, skilsmisse, sygdom og mange andre problemer. Der er ikke noget ved den, der er uskyldigt. At samle på den, at se på den eller bære rundt på den i nogen som helst form er ligesom at have en klapperslange i sin rygsæk. I udsætter jer selv for det uundgåelige åndelige sidestykke til et slangebids med en dødbringende gift. Det er nemt at forstå, at som verden er, kan man helt uskyldigt blive udsat for den, læse om den eller se den uden

Der har kun været én i hele menneskehedens historie, som har været fuldstændig syndfri og egnet til at svare for hele menneskehedens synder og overtrædelser.

at indse de forfærdelige konsekvenser. Hvis dette gælder jer, opfordrer jeg jer til at stoppe. Stop nu!

I Mormons Bog læser vi, at »menneskene er tilstrækkeligt undervist til, at de kender godt fra ondt« (2 Ne 2:5). Det gælder også jer. I ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Vær meget påpasselige med ikke at bryde den grænse.

Selv om de fleste fejltagelser kan bekendes personligt for Herren, findes der visse overtrædelser, der kræver mere end det for at fremkalde tilgivelse. Hvis jeres fejltagelser har været alvorlige, så skal I tale med jeres biskop. Ellers er en almindelig, stille og personlig bekendelse nok. Men husk: Tilgivelsens storslåede morgengry kommer ikke altid straks. Hvis I snubler til at begynde med, så giv ikke op. Overvindelse af modløshed er en del af prøven. Giv ikke op. Og som jeg før har givet råd om, så se jer ikke tilbage, når I først har bekendt og forsat jeres synder.

Frelseren led for vore synder

Herren er der altid. Han har lidt og betalt straffen, hvis I er villige til at anerkende ham som jeres Forløser.

Som dødelige forstår vi måske ikke helt – det kan vi faktisk ikke – *hvordan* Frelseren udvirkede sit sonoffer. Men lige nu er *hvordan* han led ikke så vigtigt som *hvorfor* han led. Hvorfor led han for jer og for mig, for hele menneskeheden? Han gjorde det af kærlighed til Gud Faderen og hele menneskeheden. »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« (Joh 15:13).

I Getsemane gik Kristus afsides for at bede. Hvad der end skete, overgår det vores fatteevne! Men vi ved, at han fuldbragte forsoningen. Han var villig til at påtage sig hele verdens fejltagelser, synder, skyld, tvivl og frygt. Han led for os, så vi ikke skulle lide. Mange mennesker har lidt kval og en smertefuld, forfærdelig død. Men hans voldsomme smerte overgik alt.

I min alder har jeg erfaret, hvad fysisk smerte er, og det er ikke sjovt! Ingen slipper gennem dette liv uden at lære et par ting om lidelse. Men den personlige kval, jeg ikke kan bære, er, når jeg har erfaret, at jeg har påført en anden lidelse. Da er det, at jeg kan fange et glimt af Frelserens smerte, som han oplevede i Getsemane have.

Hans lidelse adskilte sig fra alle andres, både før som siden, fordi han påtog sig alle de straffedomme, der nogensinde er blevet pålagt den menneskelige familie. Forestil jer det! Han havde ingen gæld, han skulle betale. Han havde ikke gjort noget forkert. Ikke desto mindre fik han det hele at føle – den samlede sum af al skyld, sorg, sørgmodighed, smerte og ydmygelse, al mental, følelsesmæssig og fysisk lidelse, mennesker har kendt til. Der har kun været én i hele menneskehedens historie, som har været fuldstændig syndfri og egnet til at svare for hele menneskehedens synder og overtrædelser, og som kunne overleve smerten ved at betale for dem.

Han tilbød sit liv og sagde kort og godt: »For det er mig, der påtager mig verdens synder« (Mosi 26:23). Han blev korsfæstet.

Han døde. De kunne ikke tage hans liv. Han indvilligede i at dø.

Fuldstændig tilgivelse er mulig

Hvis I er snublet eller har været væk i et stykke tid, hvis I føler jer fangne af modstanderen nu, kan I gå frem i tro og ikke længere vandre hid og did i verden. Der findes dem, der står klar til at lede jer tilbage til fred og sikkerhed. Selv Guds nåde kommer, som det er lovet i skrifterne, »efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23). For mig er denne mulighed den sandhed, det er mest værd at kende til.

Jeg lover, at tilgivelsens strålende morgengry kan komme. Da gryr »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7) atter i jeres liv, og I og han »husker ikke længere på [jeres synd« (Jer 31:34). Hvordan kan I vide det? Det vil I. (Se Mosi 4:1-3).

Det er det, jeg er kommet for at fortælle jer, der har problemer. Han vil træde til og løse det problem, som I ikke selv kan løse, men I er nødt til at betale prisen. Det kan ikke lade sig gøre uden. Han er en meget blid hersker i den forstand, at han altid vil betale den nødvendige pris, men han ønsker, at I gør, hvad I bør gøre, selv om det er smertefuldt.

Jeg elsker Herren, og jeg elsker Faderen, der sendte ham. Vore byrder af skuffelse, synd og skyld kan lægges foran ham, og på hans gavmilde betingelser kan hver en del af gælden blive stemplet som »betalt«.

»Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagan,

kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld. Hvis I er villige og lydige«, fortsatte Esajas (Es 1:18-19).

Kom til ham

Skriftstedet »lær visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger« (Alma 37:35) er en opfordring, der ledsages af løftet om fred og beskyttelse mod modstanderen.

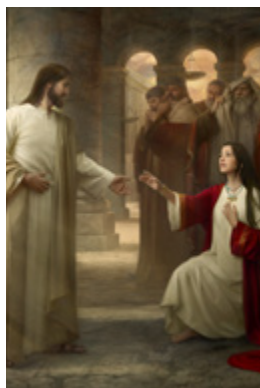
»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

Forvent ikke, at alt går glat i livet. Selv de, der lever, som de bør, oplever sommetider det modsatte. Mød hver af livets udfordringer med optimisme og vished om, at I vil have fred og tro til at holde jer oppe både nu og fremover.

Hvad angår jer, der endnu ikke har alle de velsignelser, som I føler, I gerne vil have, tror jeg fuldt og fast på, at I ikke vil blive nægtet nogen oplevelse eller mulighed, der er væsentlig for forløsning og frelse, når I lever trofast. Hold jer værdige, vær forhåbningsfulde, tålmodige og bønsumme. Tingene har det med at ordne sig. Helligåndsgaven vil vejlede jer og lede jeres handlinger.

Hvis I kæmper med skyld, skuffelse eller depression som følge af fejltagelser, I har begået, eller hvor velsignelser stadig er udeblevet, så læs de fortrøstningsfulde lærdomme i salmen »Kom kun til Herren«:

*Kom kun til Herren, alle som lider,
sorgfuld, betyngt, af synd brudt ned.
Han vil dig lede ind til sin glæde,
der vil du finde dit sted.*

*Vore byrder af
skuffelse, synd og
skyld kan læg-
ges foran ham,
og på hans gav-
milde betingelser
kan hver en del
af gælden blive
stemplet som
»betalt«.*

*Kald kun på Herren, altid han svarer,
selvom i mørket du vandrer om.
Hans arm dig finder, din nød forsvinder,
når han til dig siger: »Kom.«*

*Bed kun til Herren, han vil dig høre,
når ydmygt du for ham knæler ned.
O, ved du ikke, engle foroven leder din gang,
dine fjed.¹*

Jeg hævder tillige med mine brødre at være apostel, at vi er særlige vidner om Herren Jesus Kristus. Mit vidnesbyrd bekræftes, hver gang jeg i mig selv eller hos andre føler den rensende virkning af hans hellige offer. Mit og mine brøders vidnesbyrd er sandt. Vi kender Herren. Han er ikke fremmed for sine profeter, seere og åbenbarere.

Jeg forstår, at I ikke er fuldkomne, men I bevæger jer fremad på den vej. Fat mod. I skal vide, at enhver person, der har et legeme, har magt over en, der ikke har.² Satan er blevet nægtet et legeme, så hvis I nogensinde møder fristelser, skal I vide, at I har større kraft end alle disse fristelser, hvis I vil bruge den handlefrihed, som blev givet til Adam og Eva i haven og videreført helt til denne generation.

Og hvis I ser fremad med håb og et ønske om at gøre det, som Herren ønsker, at I gør – så er det alt, hvad der forventes. ■

Fra foredraget »De sandheder, der er mest værd at kende«, der blev holdt på Brigham Young University den 6. nov. 2011. Man kan læse hele teksten på lds.org/broadcasts/article/ces-devotionals/2011/01/truths-most-worth-knowing?lang=dan.

NOTER

1. »Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.
2. Se *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 209.

SYNG JERES YNDLINGSSALME

Jeg havde lige født vores datter, Rebekah. Fødslen havde været hård, og jeg var helt udmattet.

Da Rebekah blev lagt i mine arme, fik jeg en overvældende følelse af, at jeg skulle synge min yndlingssalme, »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og sange*, nr. 195). Min umiddelbare respons var: »Nej, jeg er for træt. Jeg synger for hende senere.« Men tanken kom igen. Så selvom jeg var udmattet, begyndte jeg at synge første vers. Min mand og min mor stemte i.

Da vi var færdige med at synge, kunne jeg mærke noget særligt i rummet. Selv lægen, der hidtil havde været meget professionel og noget reserveret, havde tårer i øjnene. Hun takkede os for den smukke sang. Hun sagde, at hun i alle de år, hun havde hjulpet børn til verden, aldrig havde følt det, som hun gjorde i det øjeblik.

Da vi var færdige med at synge, havde lægen, der hidtil havde været meget professionel og noget reserveret, tårer i øjnene.

Jeg tænkte over oplevelsen, og det slog mig, at jeg kunne finde og give hende en optagelse af salmen. Desværre fik jeg travlt med noget andet og glemte det.

Så kom dagen, hvor jeg skulle til efterfødselskontrol. Da lægen kom ind i rummet, lyste hendes ansigt op, og hun gav mig et kram. Hun fortalte, at hun ikke kunne få den sang ud af hovedet, og at hun havde prøvet at finde den på internettet, så hun kunne synge den for sin familie. Da mindede Helligånden om, at jeg skulle have haft musikken med til hende. Jeg lovede hende, at jeg inden for en uge ville vende tilbage med musikken.

Den aften bad jeg om hjælp til at finde den udgave af sangen, der ville være bedst for

hende. Næste eftermiddag bestilte jeg en CD, der indeholdt sangen. Da den kom med posten et par dage efter, kunne jeg ikke vente med at give hende den.

Hun blev henrykt over at få den og takkede mig for gaven. Hun fortalte også, at hun ikke rigtig vidste hvorfor, men det var meget vigtigt for hende at spille denne sang for sin familie. Da vi fortsatte vores snak, fortalte jeg hende ikke alene, at jeg elskede den sang, men også at jeg havde et vidnesbyrd om de enkle sandheder, den handler om.

Da jeg kørte hjem den dag, følte jeg min himmelske Faders kærlighed til en af hans døtre – min læge. Han kender og elsker hende, og han ønsker, at hun forstår, at hun også kan vende tilbage og bo hos ham igen en dag. ■
Angela Olsen Center, Ohio, USA

Hvorfor beskyttede og vågede vor himmelske Fader ikke »altid« over os?

HANS LØFTE OM ALTID

Da jeg sad under nadvermødet og tænkte over bønnerne over nadverbrødet, blev ordene ved med at genlyde i mit hoved: »Så de altid må have hans Ånd hos sig« (Moro 4:3, L&P 20:77).

»Altid« lyder den – ikke bare til visse tider. Hvorfor var min mand og jeg så ikke flere måneder tidligere blevet tilskyndet til, hvordan vi skulle beskytte vores 11-årige søn, inden han blev dræbt i et uheld mellem en cykel og en bil? Hvorfor beskyttede og vågede vor himmelske Fader ikke »altid« over os?

Jeg var blevet undervist i Primary og troede på, at Helligånden ville beskytte os. Han ville bruge den stille, sagte røst til at våge over, vejlede og advare os mod fare. Den tanke havde jeg haft i hovedet, lige siden Ben var gået bort. Jeg savnede ham meget, og mit hjerte smertede i længsel efter at forstå og få fred.

Hvor var min advarselsrøst? Hvor var Helligånden? Jeg følte, at vi gjorde vores bedste for at være retskafne. Vi betalte vores tiende, kom til møderne og tjente, når vi blev bedt om det. Vi var langt fra fuldkomne, men vi holdt familieaften og studerede skrifterne. Vi prøvede.

Omtrent det tidspunkt sad jeg i en hjælpeforeningsklasse og hørte læreren fortælle en historie om en nær slægtning. Da slægtningen ventede i et lyskryds, havde hun følt en stærk tilskyndelse til at blive, hvor hun var, da det blev grønt. Hun gav agt på tilskyndelsen, og næsten lige i det samme kom en stor lastbil drønende igennem krydset for rødt lys. Havde hun ikke hørt og adlydt den røst, kunne hun og hendes børn være kommet til skade eller blevet dræbt.

Historien ramte mig dybt, men da jeg sad grædende på min stol og

gjorde mig klar til at rejse mig og gå ud, skyllede der en stor trøst ind over mig. Jeg følte fred ved, at Helligånden virkelig havde været med mig. I mit tilfælde havde han ikke været der som en advarende røst, men som trøster.

Lige siden Bens ulykke havde jeg følt en styrke udover min egen, og jeg var blevet trøstet af min himmelske Faders kærlighed. Nogle gange forstod jeg ikke, hvorfor visse ting skete, men jeg havde aldrig tvivlet på hans kærlighed.

Jeg tror på, at Gud forstår alt, og han vil aldrig lade mig stå uden trøst. Helligånden har mange roller i vores liv. Han kan beskytte os, men han vejleder, trøster og underviser os også, og han søger for forståelse og andre velsignelser.

Jeg lærte, at vor himmelske Fader holder sine løfter. Han havde »altid« været med mig. ■

Robyn Casper, Utah, USA

ÅNDEN HVISKEDE TIL MIG

» **H**ej gutter! Kom tilbage!« var der en, der råbte vildt.

Jeg vendte mig og så to drenge på omkring 5 og 7 år løbe over parkeringspladsen ved forretningen med tårer strømmede ned ad kinderne. Ekspedienten så bekymret ud, da han kaldte på dem.

Da jeg igen vendte mig mod min bil, hviskede Ånden: »Du kan være til hjælp her.« Det var en stille hvisken, men alligevel så klar, at jeg et øjeblik efter løb tværs over parkeringspladsen mod drengene.

Jeg fandt den ældste ved en brun minibus. Jeg gik hen til ham og satte mig på hug.

»Hej! Jeg hedder Christina. Er der noget galt?«

Mine ord fik ham til at græde endnu mere, og han skjulte ansigtet i sin arm. Ekspedient og den anden dreng kom hen til os.

»Jeg tror nok, at de kun taler

fransk,« sagde ekspedienten til mig.

»Vi fandt dem bare løbe forvildet rundt i forretningen.«

Jeg præsenterede mig igen for børnene på fransk. Fransk var mit modersmål, men jeg havde ikke talt det, siden jeg var blevet adopteret af en engelsktalende familie, da jeg var lille. Almindeligvis var mit franske ret ringe. Men i det øjeblik var det hverken ubehjælpeligt eller opstøltet. Ordene kom klart i mit sind og ud i min stemme, da jeg trøstede drengene.

Mellem snøft forklarede den ældste dreng i en hurtig ordstrøm, at han og hans bror ikke kunne finde deres forældre nogen steder i forretningen og var løbet ud for at finde dem. Mens jeg lyttede, blev jeg svagt opmærksom på, hvor forbløffende det var, at jeg ikke alene kunne tale frit på fransk, men også at jeg uden videre kunne forstå og trøste to skræmte børn.

»De er blevet væk fra deres forældre

Jeg så to drenge omkring 5 og 7 år løbe over parkeringspladsen ved forretningen med tårer strømmede ned ad kinderne.

og ville vente på dem her ved deres bil,« fortalte jeg ekspedienten. Den lille dreng fortalte mig, hvad hans forældre hed, og jeg gav navnene til ekspedienten, så de kunne blive kaldt over højttaleren. Et par minutter efter så drengen sin far komme ud af forretning og løb ham i møde.

Da jeg fulgte drengen til hans far, opdagede jeg, at jeg nu ikke engang kunne klare at sige ordentligt farvel på fransk. Jeg prøvede forgæves at sige noget, som drengene kunne forstå, men jeg fik ikke andet end nogle få tilfældige ord frem. Til sidst slog jeg over i engelsk og sagde: »Farvel. Det var rart at møde jer.«

Da jeg efterlod drengene med deres forældre, var jeg fuld af taknemlighed. Vor himmelske Fader havde arbejdet gennem mig for at trøste to af sine små. Jeg var ydmyg over, at Herren gjorde mine begrænsede evner større for at opfylde sin hensigt. Jeg var taknemlig for at se, hvad der kan ske, når vi stiller os til rådighed for ham, når vi bliver kaldt på, selv i de mest uventede situationer. ■

Christina Albrecht Earhart,
Washington, USA

VI MÅ TAGE I TEMPLET NU!

En søndag morgen blev et nydøbt medlem introduceret for menigheden. Hendes navn var Lydia. Hun vandt straks vores hjerte.

Lydia var ældre og blind efter flere års kamp mod diabetes. Hun lærte hurtigt menighedens medlemmer at kende på deres stemmer og gang. Hun kaldte os ved navn og tog vores hånd, og vi hentydede aldrig til, at hun var blind.

Efter Lydia havde ventet det påkrævede år, mødtes hun med biskoppen og stavspræsidenten for at få sin tempelbefaling. En søndag i Hjælpeforeningen trak hun mig ned ved siden af sig og sagde: »Stavspræsidenten sagde, at jeg skulle tage i templet så hurtigt så muligt. Vil du tage med mig?«

Det var den første uge i december – en travl tid for os alle. Jeg forsøgte mig med de sædvanlige undskyldninger og sagde: »Kan vi ikke vente til januar?«

»Stavspræsidenten sagde, at jeg skulle tage i templet så hurtigt så muligt,« sagde Lydia. »Vil du tage med mig?«

»Nej, vi må tage derhen nu!«

En gruppe kvinder fra menigheden tog til templet hver måned, så jeg gik hen til dem for lave aftale om en tur med Lydia. De havde også meget travlt. Men Lydia fortalte os igen med tårer i øjnene, at stavspræsidenten havde sagt, at hun skulle tage dertil så hurtigt som muligt.

Med det aftalte vi så at tage turen på 241 km den følgende uge. På turen fyldte vi bilen med otte kvinders latter og venskab. Lydia var henrykt over sin tempeloplevelse og velsignelsen ved at få sin tempelbegavelse.

Den første uge i januar blev Lydias tilstand forværret, og hun kom på hospitalet. En uge efter var hun borte.

Men Lydia tog af sted med de evige velsignelser, hun havde modtaget i templet blot få uger tidligere.

Senere fortalte jeg stavspræsidenten om vores tur, og om hvor imponeret jeg var over, at han havde følt sig tilskyndet til at sige til Lydia, at hun straks skulle tage til templet.

»Jeg mente ikke, at hun skulle af sted med det samme,« svarede han. »Jeg anbefaler altid, at man tager hurtigt i templet, når man har fået sin anbefaling. Ånden talte til Lydia, ikke til mig!«

Lydia lærte os alle at lytte til Ånden og følge den med det samme. Jeg er taknemlig for hendes påmindelse om at lytte til den stille, sagte røst. ■
Mary Holmes Ewen, Californien, USA

**Ældste
Anthony D. Perkins**

De Halvfjerds

GÅ FREMAD I tro

Unge voksne lever nu i det, der er blevet kaldt et beslutningsårti. Her træffer I mange af de vigtigste beslutninger i jeres liv som at »tage i templet, tage på mission, få en uddannelse, vælge et erhverv og vælge en ledsager og blive beseglet for tid og al evighed i det hellige tempel.«¹

Jeg taler i særdeleshed til dem, der kæmper med en eller flere af disse vigtige beslutninger – nogle er måske næsten lammet af frygt for at træffe den forkerte beslutning eller står måske i behov for bekræftelse for at føle sig sikker på en tidligere beslutning.

Fire lektioner om inspireret beslutningstagen af Nefi, der kan mindske jeres frygt og styrke jeres tillid til at gå fremad.

1. Adlyd befalingerne

Det sidste vers af Nefis hellige optegnelser opsummerer hans liv: »For således har Herren befalet mig, og jeg må adlyde« (2 Ne 33:15).

Nefis tro på og kærlighed til Frelseren kommer til udtryk i hans lydighed mod Guds befalinger. Han bad (se 1 Ne 2:16). Han læste skrifterne (se 1 Ne 22:1). Han søgte og fulgte vejledning fra en levende profet (se 1 Ne 16:23-24). En sådan lydighed tillod Helligånden at ledsage Nefi med stor kraft igennem hans liv og åbnede for vedvarende personlig åbenbaring.

I må også vælge at holde jer tæt på Herren ved at holde Guds befalinger. Jeg vidner om, at vedvarende lydighed i små ting såsom at læse i skrifterne, bede dagligt, komme til Kirkens møder, følge de levende profeters råd

Fire lektioner om inspireret beslutningstagen af Nefi, der kan mindske jeres frygt og styrke jeres tillid til at gå fremad.

og tjene andre vil kvalificere jer til Åndens ledsagelse og den åbenbaring, der følger med det.

Fuldkommenhed er ikke en forudsætning for personlig åbenbaring. Forudsætningen er daglig omvendelse

Nefis tro på og kærlighed til Frelseren kom til udtryk i hans lydighed mod Guds befalinger.

(se Rom 3:23). Hvis jeres omvendelse er oprigtig og gennemgående (se L&P 58:42-43), vil forsoningens rensende kraft føre til, at Ånden vil vejlede jer i livets tunge beslutninger.

2. Gå fremad i tro

Sæt jer selv i Nefis sandaler. Jeres far har fortalt jer, at Herren har befalet jeres familie at efterlade jeres rigdomme og drage ud i ørkenen. Ville I ikke gerne vide noget om jeres rejse og målet med den?

Jeg tror, at Nefi ville have været himmelhenrykt for, at Herren klart havde åbenbaret ham hans fremtid. Men det var ikke sådan, Gud arbejdede med Nefi, og det er heller ikke sådan, at han vil arbejde med jer.

Da Nefis familie rejste gennem ørkenen, fik han kun instruktioner »fra tid til anden« (1 Ne 16:29; 18:1). At han havde kunnet se sit livs rejse med sikker vished fra begyndelsen, havde ikke givet ham de sjælenærende og trofremmende erfaringer, der hjalp ham til at blive en mere kristusliggende mand.

Hvis I venter på, at Gud åbenbarer, hvilket akademisk hovedfag I skal vælge, hvem I skal gifte jer med, hvilket job I skal tage, hvor I skal bo, hvor I skal læse videre eller hvor mange børn I skal have, så kommer I nok aldrig ud af flækken. Jeg vidner om, at personlig åbenbaring kun kommer »fra tid til anden«.

Vor himmelske Fader ønsker, at vi vokser, og det indebærer, at vi udvikler vores evne til at afveje fakta, afsige dom og træffe beslutninger. Men han indbyder os også til bringe vore beslutninger frem for sig i bøn (se L&P 9:7-9). Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har belært om, at svar på vore bønner kommer »på en af tre måder«.²

Bekræftende forsikring

Ældste Scott sagde: »For det første kan du føle fred, trøst og forsikring, der bekræfter, at din beslutning er rigtig.«³ Min hustru, Christy, og jeg har fundet ud af, at den forsikring omkring afgørende beslutninger kan kommunikeres gennem skriften og ofte efter besøg i templet.

For eksempel besluttede vi efter megen overvejelse og bøn at forlade vores nye drømmehus i Texas og takke ja til et nyt job og flytte med seks mindre børn til Beijing i Kina. Men vi ønskede desperat åndelig bekræftelse på så afgørende et træk. Vi fik guddommelig vished – i templet – da vi læste disse ord i Lære og Pagter: »Det er min vilje, at du [ikke]

FORMINDSK FRYGT OG ØG TILLIDEN VED AT –

1. adlyde befalingerne.
2. gå fremad i tro.
3. leve i nuet.
4. trække på andres styrke.

Nefi ville have været himmelhenrykt for, at Herren klart havde åbenbaret ham hans fremtid. Men det var ikke sådan, Gud arbejdede med Nefi, og det er heller ikke sådan, at han vil arbejde med jer.

Alligevel gik jeg af sted« (1 Nefi 4:6-7).

Der kommer øjeblikke i jeres beslutningsår, hvor I ikke kan udskyde det længere og bliver nødt til at handle. Det lærte jeg, da ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Vi modtager tilskyndelser fra Ånden, når vi har gjort alt, hvad vi kan, når vi arbejder under den bagende sol frem for at sidde tilbage-lænet i skyggen og bede om vejledning til det første skridt, vi skal tage.«⁶

Lige som med Nefi vil Ånden komme i passende tid for at bekræfte eller advare om jeres valgte vej.

3. Lev i nuet

Nefis ihærdighed på rejsen mod det forjættede land står i stærk kontrast til hans brødre Laman og Lemuels. De besluttede at tage med, men deres hjerte forlod aldrig Jerusalem. Nefi reparerede sin knækkede bue for at kunne jage efter mad og udvandt jern for at kunne bygge et skib, hvor hans brødre tilsyneladende bare lå i et telt.

I dagens verden er der mange Laman'er og Lemuel'er. Men Herren har brug for ihærdige mænd og kvinder som Nefi. I vil opleve større fremgang i livet, når I sætter alt bag jeres beslutninger og stræber efter at udmærke jer i de forhold, I står i nu, selvom I har det ene øje rettet mod fremtiden.

Nefi er et eksempel på præsident Thomas S. Monsons vise råd:

skal ... bliv[e] ... mange dage på dette sted ... tænk ... ikke på din ejendom. Drag til de østlige lande« (L&P 66:5-7).

Lyden af Jesu Kristi røst i skrifterne, ledsaget af en stærk følelse af Helligånden, bekræftede, at vores beslutning om at rykke til Kina var rigtig.

Uafklarethed

Den anden måde, som Herren besvarer bønner på, er ved »en foruroligende følelse, og dine tanker forvirres, hvilket antyder, at dit valg er forkert«⁴

Efter jeg havde været på mission i Taiwan, tænkte jeg, international lovgivning ville være et godt karrierevalg. Da Christy og jeg overvejede det fremtidsperspektiv, vidste vi godt, at der lå fem år mere med dyr uddannelse forude.

Den amerikanske økonomi var i krise, og vore midler var begrænsede, så vi tænkte, at det ville være fornuftigt at søge ind i reserveofficersprogrammet i luftvåbnet for at kunne betale for min uddannelse. Men da jeg aflagde de obligatoriske prøver

og udfyldte alle blanketterne, kunne vi bare ikke finde ro omkring det.

Der kom hverken uklare tanker eller mørke følelser – blot et fravær af ro.

Det tilsyneladende ulogiske økonomiske valg var inspireret, til dels fordi jeg ville være blevet en forfærdelig advokat!

Tillid til Gud

Gud besvarer bønner på en tredje måde: Intet svar. »Når du lever værdigt, og dine valg er i overensstemmelse med Frelserens lærdomme, og du er nødt til at handle, så fortsæt med tillid,« sagde ældste Scott.⁵

Nefis sidste forsøg på at få fat i bronzepladerne viser, hvordan vi bør gå fremad i tillid til Gud. Han skrev:

»Jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre.

»Dagdrømme om fortiden og længsel mod fremtiden kan give tryghed, men det kan ikke erstatte at leve i nuet. I dag er mulighedernes dag, og vi skal gribe den.«⁷

4. Træk på andres styrke

Selv når vi har søgt Ånden, er gået fremad med vores beslutning, og vi står helt ved den, kan der stadig opstå usikkerhed, og det kan få os til at betvivle vores beslutning. I sådanne situationer kan et betroet familiemedlem eller en ven give råd og styrke til at holde kursen. Jeg antager, at Nefis brud blev en betroet ankermand på hans rejse.

Et betroet familiemedlem eller en ven kan give råd og styrke til at holde kursen.

Jeg fik en påskønnelse for Nefis hustru, da jeg engang besøgte Kirkens historiske museum. Der blev jeg tryllebundet af et billede, hvor Nefi var surret fast til skibets mast og var drivende våd i uvejret.⁸

Nefis hustru og et af hans børn stod ved siden af. Hun var igennem det samme uvejr og de samme udfordringer som Nefi, men hendes øjne lyste af trods, og hendes arme lå beskyttende om hans skuldre. I det øjeblik indså jeg, at jeg også var velsignet ved at have en trofast ægtefælle, der støttede mig, når tingene var svære. Jeg håbede, at jeg var en tilsvarende støtte for hende.

Brødre, når I bevarer eller forøger den åndelige styrke, som I udviklede (eller vil udvikle) som missionærer eller i anden retfærdig tjeneste, er det jeres

største aktiv som potentielle og ønskelige ægtemænd og fædre. Søstre, åndelig lydhørhed, tro og mod til at følge Jesus Kristus tæller blandt jeres stærkeste kvaliteter som hustruer og mødre.

Jeg opfordrer jer til at blive den slags menneske, som jeres fremtidige ægtefælle kan trække på for vise råd og styrke. En dydig mand og en værdig kvinde, der bliver beseglet for tid og evighed i templet, kan som ligeværdige partnere udføre svære ting.

Jeg lover, at dersom I vil anvende det, vi kan lære af Nefi og nutidsprofeter om at træffe beslutninger, vil I blive ledt fremad med personlig åbenbaring »fra tid til anden«. Og må I på jeres vej frem igennem jeres beslutningsårtil ligesom Nefi kunne sige med tro:

»Jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre.

Alligevel gik jeg af sted« (1 Nefi 4:6-7). ■

Fra foredraget »Nevertheless I Went Forth«, der blev holdt på Brigham Young University den 4. feb. 2014. Hele den engelske tekst findes på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Se Robert D. Hales, »Til Det Aronske Præstedømme: Forbered jer til beslutningernes årti«, *Liahona*, maj 2007, s. 48.
2. Richard G. Scott, »Anvend bønnens himmelske gave«, *Liahona*, maj 2007, s. 10.
3. Richard G. Scott, »Anvend bønnens himmelske gave«, s. 10.
4. Richard G. Scott, »Anvend bønnens himmelske gave«, s. 10.
5. Richard G. Scott, »Anvend bønnens himmelske gave«, s. 10.
6. Se Dallin H. Oaks, »Til sin egen tid og på sin egen måde«, *Liahona*, aug. 2013, s. 26.
7. Thomas S. Monson, »Livets løb«, *Liahona*, maj 2003, s. 20-21.
8. Se *En hjælper*, af K. Sean Sullivan, i »Mormons Bog: I globalt lys«, *Liahona*, dec. 2000, s. 37.

SØG HAM

»Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?
Han er ikke her, han er opstået.«

(Luk 24:5-6)

PÅ GRUND AF JOSEPH

Opdag, hvordan dit liv er blevet ændret eller kan blive det på seks områder på grund af profeten Joseph Smith.

Ted Barnes

Præstedømmeafdelingen

Joseph Smith døde for over 170 år siden. Han levede kun 38 år og brugte det meste af den tid på steder, der er så lidet kendt, at I sikkert kun kan finde dem på de mest detaljerede kort. Og I er sikkert bekendte med mange af de ting, han gjorde i sit liv. Men har I tænkt over, hvordan de påvirker jer personligt? Selvom der er for mange til at kunne gøre rede for dem alle, kan I starte med disse seks områder.

Dette kan I takke Joseph Smith for:

1. I forstår, hvem Gud og Jesus Kristus virkelig er.

I ville sikkert stadig tro på Gud Faderen og på Jesus Kristus, selvom det ikke var for Joseph Smith. I kunne have et vidnesbyrd om Bibelen. Men tænk på, hvor meget dybere og omfattende jeres forståelse er på grund af det, der blev gengivet gennem Joseph Smith – de ligefremme og bekræftende vidnesbyrd i Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. I ved for eksempel noget, som det meste af verden ikke ved, nemlig at den opstandne Frelser viste sig i Amerika – for med egne ord at vise, at han ikke blot er »Israels Gud, [men] hele jordens Gud« (3 Ne 11:14).

Tænk på, hvordan jeres vidnesbyrd om vor himmelske Fader og Jesus Kristus er styrket takket være stærke vidner som Nefi, Alma og Moroni for ikke at nævne Joseph Smith selv, som erklærede: »Han lever! For vi så ham, ja, ved Guds højre hånd« (L&P 76:22-23). Sikke en velsignelse at have dette ekstra lys i en tid, hvor tro på Gud og Jesus Kristus bliver udfordret og ofte opgives!

3. Jeres familie kan være evig.

Hvorfor er så mange mennesker forvirret omkring vigtigheden af ægteskab og familie? Måske fordi de ikke kender den læresætning, der er gengivet gennem Joseph Smith om, at ægteskab og familie er indstiftet af Gud og er beregnet til at være evige (se L&P 49:15; 132:7). De er ikke blot menneskeskabte traditioner, som vores samfund er vokset ud af – de er en del af himmelens evige orden. Og takket være de præstedømmenøgler og tempelordinancer, der blev gengivet gennem Joseph Smith, kan I stifte en evig familie her på jord.

2. I ved, at I er børn af Gud, for det er alle mennesker.

Måske er den vigtigste sandhed, der blev gengivet gennem Joseph Smith, sandheden om vores forhold til Gud.¹ Han er bogstaveligt talt vores Fader. Er I nogen sinde stoppet op for at tænke på de ting, der udspringer af det faktum? Det ændrer hele måden, I ser jer selv på. Uanset hvad verden tænker om jer, så ved I, at I er Guds elskede barn og med guddommelige egenskaber. Det ændrer også måden, I ser andre på. Pludselig er alle – *alle* – jeres bror eller søster. Det ændrer måden, I ser selve livet på. Alle dets glæder og prøver er en del af vor himmelske Faders plan, for I kan blive ligesom ham. Ikke ringe af noget, man synger om i Primary!²

4. I har adgang til præstedømmet og dets velsignelser.

Fordi Gud gengav sit præstedømme gennem Joseph Smith, kan I blive døbt og modtage Helligåndsgaven. I kan bede om præstedømmevelsignelser til helbredelse, trøst og vejledning. I kan indgå hellige pagter, som knytter jer til Gud. Og I kan forny jeres pagter hver uge, når I deltager i nadveren. Gennem præstedømmets ordinancer kommer Guds kraft ind i jeres liv (se L&P 84:20-21). Intet af dette ville være muligt uden Joseph Smiths indsats.

TIL VENSTRE: MIT HIERTES ØNSKE (DET FØRSTE SYN) AF WALTER RANE, ØVERST: TEMPLET I ASUNCIÓN I PARAGUAY

5. I er fri for afhængighed af skadelige stoffer.

Eller I kan i det mindste være det, hvis I adlyder den åbenbaring, som Joseph fik tilbage i 1833, lang tid inden der var klinisk bevis for, at tobak kan forårsage kræft, og at alkohol er knyttet til leversygdomme. Når man har en profet, der åbenbarer os Guds visdom, hvorfor så vente på, at verden kan følge med? Vidsomsordet viser, at Gud ikke blot kerer sig om vores ånd, men også om vores legeme (se L&P 89). Det er, når alt kommer til alt, og som det ses i åbenbaringer til Joseph Smith, det, at vi har et legeme, der gør os mere – og ikke mindre – ligesom vor himmelske Fader, som også har et legeme af kød og knogler (se L&P 130:22).

DELTA G I SAMTALEN

NOGET AT TÆNKE OVER TIL SØNDAG

- Hvordan kan jeg styrke mit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith?
- Hvordan kan jeg bedre vise taknemlighed for den levende profet gennem mine ord og handlinger?

TING, I KAN GØRE

- I kan fortælle om, hvordan Joseph Smith har påvirket jeres liv i kirken, til familie og venner eller på sociale medier.
- Gør som Joseph Smith og spørg vor himmelske Fader, hvis I har spørgsmål. Tag jer tid til at knæle ned i bøn og bede ham om vejledning. Vent, og lyt så efter ideer og tilskyndelser. Skriv jeres tanker ned i jeres dagbog.
- Læs talen »Joseph Smith« af ældste Neal L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum fra oktoberkonferencen i 2014. Læg en plan for at anvende de to forslag, han giver til, hvordan man opbygger og bærer sit vidnesbyrd om Joseph Smith.

6. I kan selv komme til kundskab om sandheden gennem Helligånden.

Da den unge Joseph gik ind i lunden i 1820, var den gængse opfattelse blandt mange kirker, at åbenbaring var noget, der hørte fortiden til. Joseph Smiths første syn beviste, at det ikke var rigtigt. Himlene er åbne – og ikke blot for profeter. Alle med et spørgsmål kan modtage et

svar, hvis de søger det ydmygt og flittigt (se L&P 42:61; 88:63). I kan for eksempel selv få et svar på, hvorvidt Joseph Smith var Guds profet på samme måde, som Joseph selv fik svar – nemlig ved at spørge Gud selv.

Dette er blot begyndelsen på listen. Hvad vil I tilføje? Hvordan er jeres liv blevet anderledes på grund af Joseph Smith? ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 37-44.
2. Se »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.

»Den levende profet er vigtigere for os end en død profet ...

Guds åbenbaring til Adam instruerede ikke Noa i at bygge arken. Noa havde brug for sin egen åbenbaring. Derfor må den vigtigste profet, hvad os angår, være den, der lever på vores tid, og for hvem Herren åbenbarer sin vilje for os nu og her. Derfor er den vigtigste læsning, vi kan foretage os, profeternes ord hver måned i Kirkens tidsskrifter. Vores marchordre for hvert halve år finder vi i generalkonferencetalerne, som trykkes i tidsskriftet *Liahona* ...

Vogt jer for dem, der bruger de døde profeter mod de levende, for **de levende har fortrinsret.**■

Fra præsident Ezra Taft Benson (1899–1994), »Fourteen Fundamentals in Following the Prophet«, Brigham Young University devotional, 26. feb. 1980, s. 2, speeches.byu.edu.

Del dine tanker og ideer

Hvad betyder det for dig at opretholde de levende profeter?
Del dine tanker med familie og venner eller på et socialt medie.

FRELSERENS EKSEMPEL PÅ *lydighed*

*Han satte et eksempel for os
alle til efterfølgelse.*

» **A**f alt det, vi kan tage ved lære af ved Frelserens liv, er der ingen mere klar og stærk lektie end den om lydighed,« sagde ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum ved generalkonferencen i april 2014. Frelserens eksempel lærer os ikke blot, *hvorfor* lydighed mod vor himmelske Fader er vigtig, men også *hvordan* vi kan være lydige. Når I læser følgende eksempler fra hans liv og tjeneste, så tænk over, hvordan I kan følge hans eksempel i jeres liv.

»JEG **SØGER** IKKE
AT GØRE MIN EGEN
VILJE, MEN **HANS**
VILJE,
SOM HAR
SENDT MIG«

(Joh 5:30; se også
Joh 6:38; 8:28-29; 14:31).

HVAD KAN I GØRE?

Ældste Hales har sagt:
»Jesus underviste os om
at adlyde i et enkelt sprog,
der er let at forstå: »Elsker
I mig, så hold mine bud
[Joh 14:15] og »kom så og
følg mig« [Luk 18:22].«

**Hvad vil I gøre i dag for
at være mere lydige?**

2

1. Selvom Jesus var syndfri, så lod han sig døbe for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:13-17; se også 2 Ne 31:4-7; Joh 3:5).

2. Da Josef og Maria fandt ham i færd med at undervise i templet som tolvårig, var han »lydig mod dem« og fulgte med dem hjem (se Luk 2:42-51).

3. Til trods for, at han bad om bægeret måtte gå ham forbi, så stod han igennem lidelsen i Getsemane have (se Matt 26:36-44; Luk 22:39-54).

4. Han holdt sabbatten hellig og gik til synagogen (se Luk 4:16-44).

5. Jesus lod sig udsætte for menneskers fordømmelse, for at Faderens gerning og herlighed kunne tilvejebringes (se Es 53:7; Matt 26:53; Moses 1:39).

6. Han fuldbragte værket ved at lade ugudelige mennesker korsfæste sig (se Matt 27:35; Joh 10:17-18; Gal 1:3-5).

3

FORDI VOR FRELSE VAR LYDIG

»Eftersom vor Frelser var lydig, sonede han for vore synder og gjorde det muligt for os at opstå og forberede vejen for os tilbage til vor himmelske Fader, som vidste, at vi ville begå fejltagelser, når vi skulle lære lydighed i jordelivet. Når vi adlyder, anerkender vi hans offer, for vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love, ordinancer [og de bud, evangeliet indeholder].«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Elsker I mig, så hold mine bud«, *Liahona*, maj 2014, s. 35.

1

6

7

UNGE

4

5

8

9

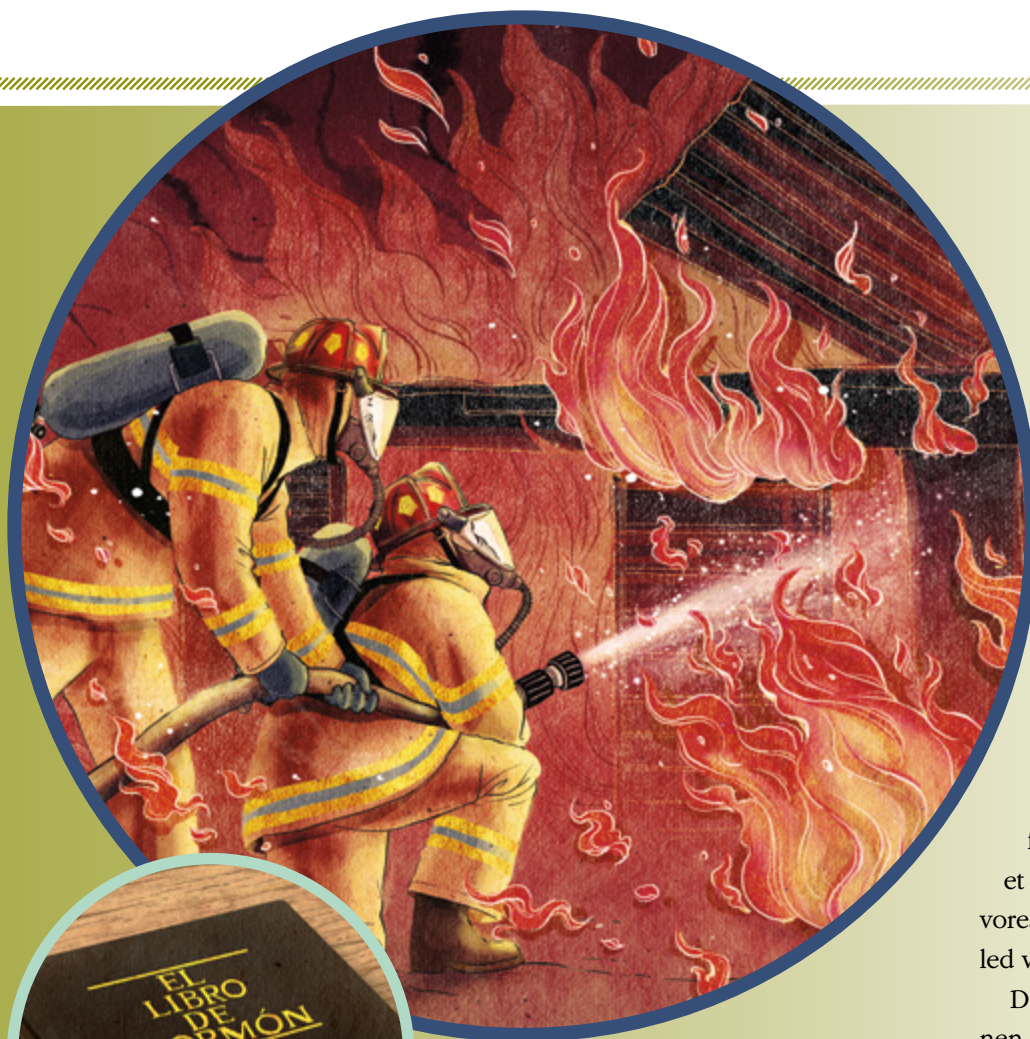
»UNDER [KRISTI] TJENESTEGERNING
 »LED [HAN] FRISTELSER;
 MEN HAN GAV IKKE EFTER
 FOR DEM.«
 (L&P 20:22).«

- Ældste Robert D. Hales

7. Idet han altid var lydige mod Faderen, tog Jesus til ånde verdenen og organiserede forkyndelsen der (se 1 Pet 3:18-20; 4:6).

8. Jesus blev fristet af Satan, men han gav ikke efter (se Matt 4:1-11; L&P 20:22).

9. Han udfører stadig Faderens vilje og leder Kirken (se JS-H 1:16-17; L&P 19:2, 24).

BRANDMÆND OG GUDS RUSTNING

Det var en stille dag på jobbet som frivillig brandmand, så jeg gav mig til at læse Mormons Bog. Da en af mine kolleger så mig læse, spurgte han, om jeg vidste, hvordan vi kunne iføre os Guds rustning her i nyere tid. Mens vi talte, lød alarmen. Der var udbrudt ild i en nærliggende forretning.

Vi kom hurtigt i vore dragter og tog straks derhen. Flammerne var store, og da vi nærmede os forretningen, var der noget, der eksploderede i retning af os. Flammerne omsluttede os. Eksplosionen forvirrede min kollega og mig et par sekunder. Men takket været vores udstyr og beskyttelsesdragter led vi ikke overlast.

Da vi vendte tilbage til stationen efter at have slukket branden, spurgte jeg min kollega, om han kunne huske sit spørgsmål om Guds rustning. Det gjorde han, og jeg forklarede, at Guds rustning svarer til vores brandudrustning. Vi må altid bære den, så vi kan modstå modstanderens heftige angreb. Hvis vi holder buddene, vil vi blive beskyttet af Guds rustning, og Helligånden vil vejlede os. ■

Fernando de la Rosa Marrón, Mexico

MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

1 Samuel 16:7. »DET DREJER SIG IKKE OM DET, MENNESKER SER PÅ; MENNESKER SER PÅ DET, DE HAR FOR DERES ØJNE, MEN HERREN SER PÅ HJERTET.«

Inden jeg tilsluttede mig Kirken, havde jeg altid betragtet mig selv om et almindeligt menneske med almindelige evner. Jeg følte ikke, at jeg havde noget særligt at tilbyde. Jeg var bange for at vise folk, hvem jeg var af frygt for at blive afvist og såret. Jeg tænkte, at alle omkring mig var stærkere, klogere og bedre end mig.

Men alt dette ændrede sig, da jeg blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg lærte, at vi er alle børn af Gud, og at vi har arvet guddommelige egenskaber. Nu forstår jeg, at der ikke er nogen konkurrence om, hvem der er smartest, rigest eller smukkeste. I Herrens øjne står vi alle på lige fod, og han er den, der skal dømmes – og ikke ud fra vore fysiske træk, men ud fra vores lydighed og ønske om at følge den vej, han har vist. ■

Joan Azucena, Filipinernes

KAN DU ARBEJDE PÅ SØNDAG?

Da jeg var 15 år gammel, fik jeg et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og tilsluttede mig gladeligt Kirken. På det tidspunkt arbejdede jeg for at bidrage til at forsørge min familie. Kort tid efter jeg var blevet døbt, mistede jeg dog mit arbejde.

Jeg havde brug for at finde et nyt, for min familie var afhængig af min indkomst, men alle de job, jeg søgte, krævede, at jeg arbejdede om søndagen. Jeg afslog mangt et jobtilbud, fordi jeg vidste, at jeg havde brug for at komme i kirke om søndagen (se L&P 59:9-10).

Efter to måneders søgning havde jeg stadig ikke fundet et arbejde. Min mor var ikke medlem af Kirken, og selv om hun troede på Gud, var hun meget vred over, at jeg havde afslået så mange job.

En aften så hun på mig med tårer i øjnene og spurgte: »Hvorfor lader Gud dette ske for os, når du er så trofast til at gøre, hvad der er rigtigt?«

Jeg svarede: »Mor, jeg ved ikke, hvorfor det sker, men jeg

ved, at jeg gør det rette, og jeg ved, at Gud vil velsigne os for det.«

Næste morgen blev jeg tilbudt en anseelig sum penge for at bruge to dage på at flytte en tung last fra et hus til et andet. Arbejdet var hårdt, men da jeg modtog pengene, gik jeg lige hjem og bad en bøn for at sige tak. Jeg fandt snart et godt arbejde, der tillod mig at holde fri om søndagen, og jeg har ikke stået uden arbejde siden.

Jeg er glad for, at jeg valgte at holde sabbatsdagen hellig. Livet rummer mange udfordringer, men jeg ved, at dersom vi stræber efter at være stærke til trods for det, vil Herren velsigne os. ■

Sahil Sharma, Indien

Ældste
Neil L. Andersen

De Tolv Apostles Kvorum

SÅDAN KAN MAN VÆRE VIS

I dagens væld af informationer har vi desperat brug for visdom – visdom til at **filtrere og afgøre**, hvordan vi anvender det, vi lærer.

Lad os huske dette:

1. Vi skal søge efter visdom.
2. Visdom er flerdimensionel og viser sig på forskellig vis.
3. Visdom, der er tilegnet tidligt, bringer enorme velsignelser.
4. Visdom på ét område kan ikke nødvendigvis overføres til et andet område.
5. Verdens visdom, som i mange tilfælde er meget værdifuld, er mest værdifuld, når den ydmygt bøjer sig for Guds visdom.

Skriften beskriver to forskellige typer af visdom: Verdens visdom og Guds visdom. Verdens visdom indeholder både en positiv og en negativ side. Helt sort beskrevet kan den beskrives som en delvis sandhed iblandet intelligens og manipulation for at kunne opnå noget selvisk eller ondt.

Der er også en anden slags visdom i verden, der ikke er nær så skummel. Den er rent faktisk meget positiv. Denne visdom er bevidst tilegnet gennem **studium, refleksion, iagttagelse og hårdt arbejde**. Den er meget værdifuld og nyttig i de ting, vi gør. For gode og hæderlige mennesker kommer den med livets erfaring.

Og hvad vigtigere er, den visdom, der giver succes i verden, må være villig til at give plads til Guds visdom og ikke tro, at den kan erstatte den.

Al visdom er ikke skabt lige. Vi har brug for at lære, at når der er en konflikt mellem verdens visdom og Guds visdom, må vi **bøje os for Guds visdom**.

Jeg foreslår, at I ser på nogle af de problemer, I står overfor. Tegn en streg ned gennem midten af et stykke papir. Lav en liste over verdens visdom på den venstre side og Guds visdom på den højre side. Skriv de ting, der er modstridende, over for hinanden.

Hvilke valg træffer I?

I afsnit 45 i L&P, som omhandler de begivenheder, der går forud for Frelserens andet komme, genfortæller Herren historien om de ti brudepiger og efterlader os med disse ord: »For de, der er kloge og har modtaget sandheden og gjort den hellige Ånd til deres vejleder og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ilden, men skal udholde den dag« (L&P 45:57).

Lad os **søge efter Guds visdom**. Der er meget, vi kan lære lige nu om visdom. Jeg lover jer, at Herrens velsignelser vil være med jer, når I søger efter visdom – Guds visdom. Han vil så gerne bibringe os sin visdom. Og vil vi lydigt og bønsonst søge den, vil den komme. ■

Fra en tale holdt ved en afslutningshøjtidelighed på Brigham Young University-Idaho den 10. april 2009.

HVORDAN HAR I ANVENDT DEN?

»Der er altid to muligheder at vælge mellem. I kan vælge, hvad I ønsker. Men I bør vælge vist. Jeg kan sige, at vælge Herren kan hjælpe jer igennem hver dag, og at have Helligånden ved sin side kan hjælpe jer igennem enhver situation. At vælge den forkerte side kan føre til sorg, man kan opnå en følelse af noget, der minder om lykke et kort stykke tid, men sidenhen vil man se konsekvenserne og bitterligt fortryde den beslutning, man traf. Stå på Herrens side! Det er ikke altid let, men det er indsatsen værd!«

Samuel J., Østrig

LIGE TIL SAGEN

Er det i orden at tage til **fester**, hvor jeg ved, at der sker **dårlige ting**, for at være et **godt eksempel**?

Stil dig selv spørgsmålet: »Hvilket slags eksempel tror jeg egentligt, at jeg bliver i stand til at vise i den situation?« Hvis det er din hensigt at tage hen, hvor der er stoffer eller alkohol, usømmelig påklædning, musik med underlødige tekster eller uanstændig dans, hvordan vil du så vise folk, hvor sjovt de kan have det uden alle de ting? Hvad ville folk med størst sandsynlighed tænke – »Er det ikke et godt eksempel på tro og standarder?« eller »hvorfor er vedkommende overhovedet kommet?« I de fleste tilfælde vil du være et meget bedre eksempel ved at blive helt væk, fordi du ikke bevidst eller med vilje udsætter dig selv for fristelse. ■

Hvor stor indflydelse har Satan på mine tanker?

Vor himmelske Fader har sikret, at vi har vores handlefrihed, evnen til at vælge godt eller ondt. Han tvinger os ikke til at gøre godt, og djævelen kan ikke tvinge os til at gøre ondt (se *Kirkens prææsidenters lærdomme*:

Joseph Smith, 2007, s. 212).

Så når det gælder jeres tanker, har djævelen kun så meget indflydelse, som I er villige til at give ham. Profeten Joseph Smith sagde: »Satan kan ikke forføre os med sine fristelser, medmindre vi i vores

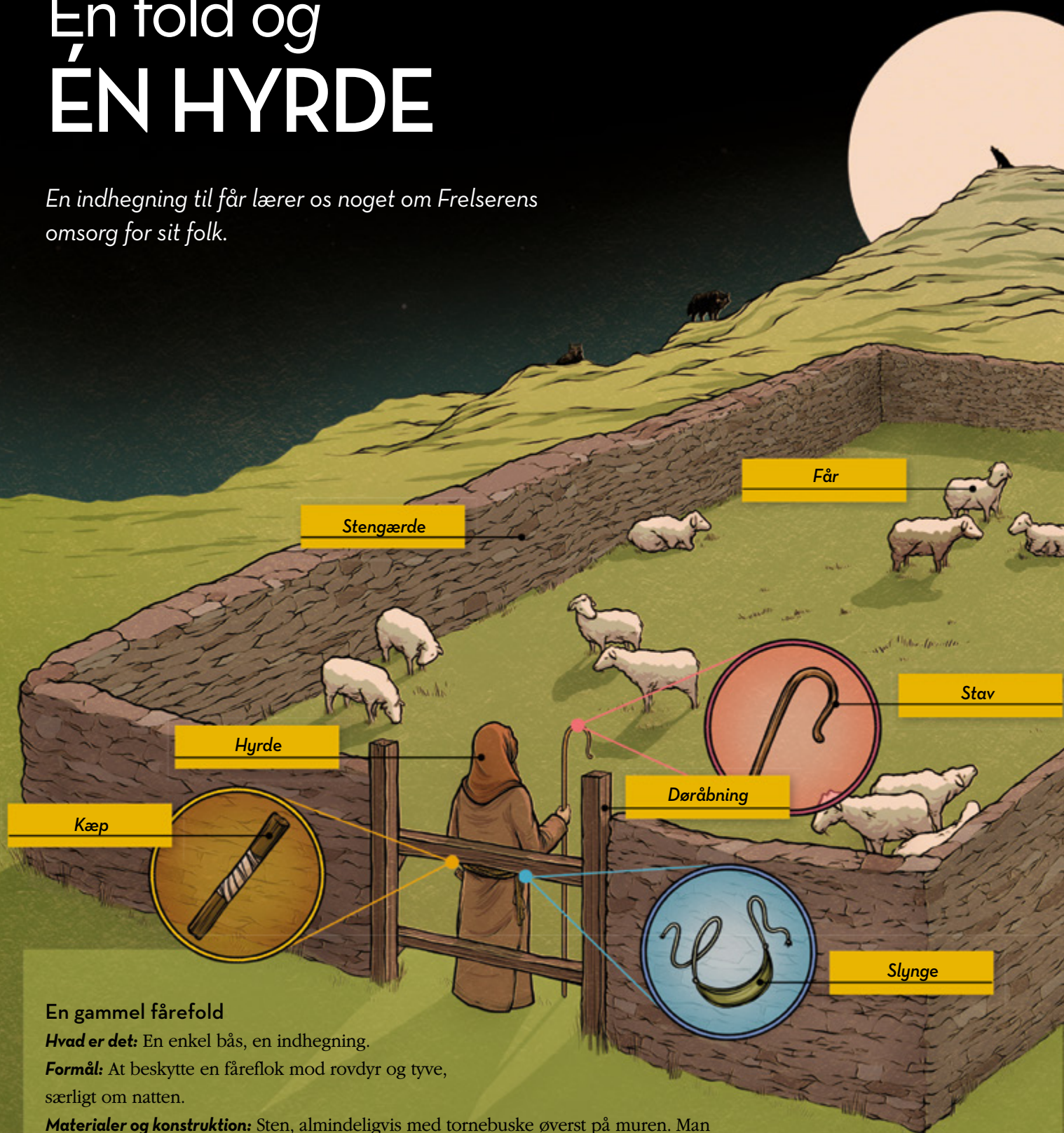
hjerter samtykker og giver efter« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 211). Han sagde også: »Djævelen har kun den magt over os, som vi tillader ham at få« (s. 211).

Desuden lærer skriften os, »at der ikke er nogen anden end Gud, som kender dine tanker og dit hjertes hensigter« (L&P 6:16), så Satan ved faktisk ikke rigtigt, hvad I tænker.

Han kan kun friste og lokke. Men hvis I vælger at give efter for det, vil han få større magt over jer, og fristelserne vil blive større. På samme måde er det, hvis I modstår det onde og vælger godt, så vil I blive styrket og velsignet. ■

Én fold og ÉN HYRDE

En indhegning til får lærer os noget om Frelserens omsorg for sit folk.

En gammel fårefold

Hvad er det: En enkel bås, en indhegning.

Formål: At beskytte en fåreflok mod rovdyr og tyve, særligt om natten.

Materialer og konstruktion: Sten, almindeligvis med tornebuske øverst på muren. Man brugte også ofte kraftige tornebuske til at lave midlertidige indhegninger til fårene. Sommetider fungerede huler også som fårefold, hvor man lagde små sten eller tornegrene foran åbningen.

FAKTA FRA BIBELEN

- Får var af stor værdi på grund af deres kød, mælk, fedt, uld, hud og horn, og de var det primære offerdyr.
- I Israel var ulve, hyæner, pantere og sjakaler blandt de rovdyr, der gik efter fårene. Længere tilbage i tiden var der også løver og bjørne i regionen (se 1 Sam 17:33-37).
- Hyrderne brugte en hyrdestav for at lede fårene og en kæp og en slynge til at forsvare dem.
- En hyrde førte sine får til mad og vand i dagens løb (se Sl 23:1-2) og tilbage til folden om aftenen. Hyrden talte fårene, når de vendte tilbage og ledte efter dem, der manglede. Han lagde sig derefter i foldens åbning for at beskytte dem.
- Jesus Kristus kaldte sig selv den gode hyrde (se Joh 10:11-15), fordi han nedlagde sit liv for os. Han sammenlignede også sig selv med døråbningen til fårefolden (se Joh 10:1-9), fordi det er gennem ham, at vi får åndelig næring, hvile, fred, frelse og ophøjelse.
- Apostlen Paulus sammenlignede Kirken med en fåreflok (se ApG 20:28).

ILLUSTRATION: DAVID HABBEN, UDSNIT AF KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN.

ANDRE FÅR

Frelseren talte om »andre får, som ikke hører til denne fold« (Joh 10:16), idet han hentydede til nefitterne og lamanitterne, som var blevet ført ud af Israel (se 3 Ne 15:14-24). Han talte også om at besøge Israels tabte stammer (se 3 Ne 15:20; 16:1-3).

Det, vi kan lære

Fårefolde er:

Det sted, hvor man samler flokken. Som medlemmer af Kirken knyttes vi sammen som en enhed gennem vores tro og vore pagter såvel som ved, at vi bogstaveligt talt mødes. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Glæden ved at være ét, som [vor himmelske Fader] så gerne vil give os, kan ikke gives til os enkeltvis. Vi må stræbe efter den og gøre os værdige til den i fællesskab. Det er derfor ikke overraskende, at Gud beder os om at samles, så han kan velsigne os. Han ønsker, at vi samles i familier. Han har sørget for klasser og menigheder og befalet os at mødes der ofte. På de samlingssteder ... kan [vi] bede og arbejde for den enighed, som vil give os glæde og forøge vores kraft til at tjene« (»Af ét hjerte«, *Liahona*, nov. 2008, s. 69).

Et sikkert og hvilefuldt sted. I Jesus Kristus kan vi »finde hvile for [vore] sjæle« (Matt 11:29). Hans kirke tjener som »forsvar og som tilflugt« (L&P 115:6). Og som præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Vi finder tryghed og sikkerhed for os selv og for vore børn ved at ære de pagter, vi har indgået, og leve op til de almindelige lydighedshandlinger, der er påkrævet af Kristi tilhængere« (se »Dette ved jeg«, *Liahona*, maj 2013, s. 7).

Skærmet af hyrden. Jesus Kristus er den gode hyrde, som redder os. Han led og døde, så vi kan overvinde synd og død og komme hjem til vor himmelske Fader. Når vi kommer til Kristus og er lydige mod hans bud, vil han velsigne, vejlede og beskytte os både individuelt og som sit pagtsfolk. ■

»Hvordan kan jeg føle mig tryk ved at skulle tale med min biskop om emner eller bekymringer?«

I føler jer måske nervøse over at skulle tale med jeres biskop om ting, I kæmper med, og det er helt normalt. Vi bliver ofte nervøse, når der skal ske noget nyt, eller vi skal tale med en voksen.

Men jeres biskop er kaldet af Gud. Han er kaldet, fordi han er en hengiven discipel af Jesus Kristus. Han vil gøre sit bedste for at være venlig og forstående. Det er hans mål at hjælpe jer til at komme til Frelseren, så I kan finde fred. Til at begynde med føler I jer måske flove over at skulle tale med ham om jeres spørgsmål eller synder, men han vil ikke synes mindre om jer af den grund. Han vil snarere være glad for, at I har et ønske om at forbedre jer. Og han vil holde jeres samtaler fortrolige.

I behøver ikke at bære jeres byrder alene. Jeres biskop kan hjælpe jer til at finde svar på jeres spørgsmål, og om nødvendigt gennem Kristi forsoning hjælpe jer med jeres omvendelse og overvindelse af følelser som skyld, fortvivlelse eller uværdighed.

Når I taler med jeres biskop, vil I føle hans kærlighed til jer. Selvom han har ansvar for hele menigheden, er hans primære fokus de unge mænds og de unge pigers velfærd. I genererer ham ikke ved at bede ham om hjælp.

I kan bede vor himmelske Fader om styrke og mod til at tale med jeres biskop. Han har givet jeres biskop myndighed til hjælpe jer, og jeres biskop vil meget gerne hjælpe jer. Hvis I går til ham med et åbent hjerte og et ønske om at blive bedre, vil I opdage, at I har det meget bedre, når I forlader hans kontor, end da I kom.

Han vil ikke synes mindre om jer
Biskoppen i jeres menighed har myndighed til at vejlede jer igennem omvendelsens trin. Sommetider er det at gå til biskoppen den eneste vej til fuldt ud at omvende sig gennem Frelseren. Da jeg havde brug for at tale med min biskop, hjalp han mig til at finde Frelseren og hele det dybeste sår, jeg nogensinde har haft. Jeres biskop ønsker at hjælpe jer. Han er kaldet til at tage sig af jer, og han vil ikke tænke ringere om jer på grund af noget, I er nødt til at tale med ham om.

Madison D., er 18 år og fra Utah i USA

Jeres biskop er villig til at hjælpe
Jeg plejede at have det dårligt med interviewene, men med tiden indså jeg, at biskoppen altid var villig til at hjælpe mig med at løse mine problemer. Stol på jeres biskop; han er hyrde, og menigheden er hans fåreflok.

Jaime R. er 19 år og fra Cochabamba i Bolivia

Han vil ikke svigte jeres tillid

Jeg har fundet ud af, at biskoppen nok er den mest pålidelige voksne, en teenager kan søge hjælp hos. Han vil aldrig svigte jeres tillid – alt det, I fortæller ham, bliver på hans kontor. Sommetider er det svært at fortælle om sine problemer, men at tale ansigt til ansigt med en, der elsker og bekymrer sig om dig og ønsker det bedste for dig, gør det meget lettere.

Nicole S., er 18 år og fra Idaho i USA

I kan stole på ham

Jeres biskop eller grenspræsident er Herrens sande tjener. I kan stole på, at I kan blive vejledt af ham, når I søger inspiration fra Helligånden og skriften. I må forstå, at biskoppen er der for at hjælpe, og han er kaldet af Gud.

Stanislav R., er 19 år og fra Donetsk i Ukraine

Selvom I har begået en fejl

Det kan være svært og pinligt at erkende ting for sin biskop, men når I går ud fra hans kontor, vil I føle lettelse, og I vil vide, at vor himmelske Fader elsker jer. Han ønsker, at I skal være lykkelige, også selvom I begår fejl.

Amanda W., er 16 år og fra Utah i USA

Bed for at vide

Spørg jer selv, hvorfor I føler jer utilpas ved at skulle tale med biskoppen. Tror I ikke, at han er i stand til at hjælpe med jeres problemer? Bed for at vide, at biskoppen elsker jer og er blevet kaldet til at hjælpe jer.

Adam H., er 13 år og fra Californien i USA

Husk, at han elsker jer

Hvis I har noget, som I virkelig gerne vil drøfte med biskoppen, kan det være lettere lige at begynde med at snakke lidt om skolen eller andre mere generelle ting. Hvis I er nervøse, fordi I er nødt til

at tale med ham om noget, der kræver omvendelse, så husk, at han elsker jer. I behøver ikke være nervøse for, hvad han vil tænke om jer, for hvorfor skulle han se ned på jer, fordi I ønsker at komme nærmere på Kristus?

Ashley D., er 17 år og fra Arizona i USA

Han er her for at hjælpe

Biskoppen er menighedens hyrde. Husk, at han vil gøre sit bedste for at hjælpe jer, og han har Guds kraft på sin side. Hvis I er bange, kan I bede vor himmelske Fader om styrke, så I bliver i stand til at tale med jeres biskop. I sidste ende vil I blive glade for, at I gik til ham – det vil være det værd.

Samuel H., er 14 år og fra Idaho i USA

Se C. Scott Grow, »Hvorfor og hvad skal jeg bekende for min biskop?« for mere information om dette emne i Liahona, okt. 2013, s. 58.

BETRO JER TIL HAM

»Søg vejledning hos jeres præstedømmedere, især jeres

biskop. Han kender standarderne, og han ved, hvad han skal belære jer om. Sørg for at få lejlighed til at snakke med ham. I kan forvente, at han stiller direkte og granskende spørgsmål. Stol på ham. Fortæl ham alt. Bed ham hjælpe jer med at forstå, hvad Herren forventer af jer. Træf en beslutning om at efterleve Kirkens moralske standarder. Et fortroligt forhold til en voksen leder er afgørende, hvis I skal holde jer moralsk rene og værdige.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, se »Renhed går forud for styrke«, Liahona, jan. 1991, s. 36.

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Jeg bliver drillet i skolen, fordi jeg er sidste dages hellig. Jeg ved, at jeg er nødt til at stå fast ved det, jeg tror på, men det er så svært! Hvordan bliver jeg modig nok til at sige stop til de mennesker?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 1. maj 2015 på liahona.lds.org, via e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges jeres e-mail eller brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) skriftlig tilladelse, og jeres forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis I er under 18 år, til at udgive jeres svar og billede.

Svarene kan redigeres af hensyn til længde og tydelighed.

Ellie vidste godt, hvem hendes helt var, men hun var bange for at sige det højt.

Hvem

Charlotte Mae Sheppard

Bygger på en virkelig begivenhed

»Lyt altid til din samvittigheds bud, og om nødvendigt hold ud« (Børnenes sangbog, s. 80).

Ellie bed nervøst i sin tommelfingernegl.
Frk. Fitz gik ned ad rækkerne mellem skolebordene og stillede hver elev et spørgsmål, en for en.

»Hvem er din helt?« spurgte frk. Fitz Jeremy.

Jeremy var ikke længe om at svare. »Min far,« sagde han stolt.

er din helt?

Frk. Fitz smilede. »Og din, Sarah?«

Hendes svar kom lige så prompte. »Abraham Lincoln.«

Ellie kunne mærke sit hjerte dunke, da frk. Fitz fortsatte ned ad rækken. De havde talt om helte hele dagen, og nu skulle alle sige, hvem deres helt var – foran hele klassen!

Amber og Justin sagde, at deres mor var deres helt. Walter sagde, at det var hans bedstefar. Nogle få andre elever sagde, at deres helt var en konge eller en præsident.

Der var kun få elever tilbage, inden frk. Fitz kom hen til Ellie. Hun skulle tænke på en helt – og det i en fart.

Ellie så genert ned på sine sko. Det var ikke noget problem at komme i tanke om en helt. Hun vidste allerede, hvem hendes helt var. Det var Jesus

Kristus. Han havde helbredt de syge, oprejst de døde og betalt prisen for alles synder. Han var den største helt nogensinde!

Hun var bare bange for at sige det.

Ellie bed i sin tommelfingerne igen ved tanken om at fortælle hele klassen, at Jesus Kristus var hendes helt. Hvad nu hvis Jeremy grinede af hende? Hvad hvis Sarah og Amber hviskede bag hendes ryg i frikvarteret?

Selvfølgelig vidste hun, at Jesus Kristus var hendes helt. Men det betød ikke, at alle behøvede at vide det.

Frk. Fitz stoppede op foran Ellies bord og smilede. »Og hvem er din helt, Ellie?«

Ellie kastede et blik på hele rækken af elever ved siden af hende op til frk. Fitz. »Abraham Lincoln«, hviskede hun.

Frk. Fitz smilede stort. »Godt,« sagde hun og gik videre til den næste elev.

Så snart hun var gået, sank Ellie skuldrene i lettelse. Gudskelov var det ovre. Det sidste, hun havde brug for, var, at alle i klassen vidste, at hendes helt var ...

»Jesus Kristus«, lød en stemme.

Ellie spærrede øjnene op og vendte sig langsomt om. Der – bare lidt længere nede ad rækken – sad en lille dreng med uglet hår. Han var tynd og genert, og han sad altid bagest i klasseværelset. Ellie vidste ikke engang, hvad han hed. Hun kunne ikke huske, at han nogensinde havde sagt et ord – indtil nu.

Et par elever vendte sig om og stirrede på drengen, men han bemærkede dem ikke. Han så bare op på frk. Fitz og talte igen. »Min helt er Jesus Kristus.«

Frk. Fitz smilede bredt og fortsatte ned ad rækken. Men Ellie stirrede forundret på drengen. Hun havde været bange for at fortælle alle om sin helt, men det havde drengen ikke været. Han gik ikke engang i hendes kirke! Men han vidste, at det var vigtigt at stå som et eksempel på Jesus Kristus, selv når det var svært.

Ellie smilede til drengen. Hun ville ikke være bange for at sige, hvem hendes helt var mere. Nu havde hun trods alt to af dem. ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

Bønner og katedraler

McKelle George

Baseret på en sand historie

»Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35).

Dani kiggede op, men hun kunne alligevel ikke se toppen på den smukke katedral. Folk, der tilhørte en anden kirke, kom her. Dani kunne ikke forstå, hvorfor hendes familie skulle besøge denne kirke på en fredag, men far sagde, at de skulle til noget, der hed aftenandagt.

»Hvad er det?« spurgte Dani.

»Det er et møde, hvor folk synger, læser skriften og beder sammen,« sagde far. »Ligesom en stor familie, når dagen er slut.«

Dani syntes, det lød godt. Hun var på besøg i England med sin familie. Sidste søndag havde de været i kirke i en by, der hedder York. I Primary kendte alle børnene de skriftsteder og sange, som Dani gjorde. Hun vidste, at den menighed, hun besøgte, var en del af Jesu sande kirke, ligesom hendes menighed derhjemme.

Men denne katedral var meget anderledes end det, hun var vant til. Hun lagde mærke til et lille bord fyldt med lys. Dani så en dreng tænde et lys.

»Hvorfor tænder du lys?« spurgte Dani ham.

Drengen smilede. »Jeg tænder et lys, når jeg beder for noget særligt. Så længe flammen brænder, håber

»Vi bør elske alle mennesker, være gode til at lytte og vise opmærksomhed for deres oprigtige tro.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Elsk og lev med forskelligheder«, *Liahona*, nov. 2014, s. 27.

jeg, at bønnen vil blive hørt af Gud.«

Dani syntes, det lignede almindelige lys. Hun var lidt forvirret, men hun ville gerne være høflig. Hun smilede til drengen.

Dani og hendes familie satte sig, og snart begyndte aftenandagten. Hun fik øje på drengen igen nogle rækker væk. Så opdagede hun, at hun ikke kendte nogle af de sange, de andre sang. Når de bad, læste de op af en lille bog. Alt var anderledes end det, hun var vant til.

Men musikken var smuk, selvom hun ikke kendte den. Så var der en mand, der rejste sig og begyndte at læse i skrifterne. Han havde en kåbe på, i stedet for jakkesæt og slips som Danis biskop. Men da han begyndte at læse højt, opdagede Dani, at hun kendte historien! Han læste om, da Jesus helbredte de 10 spedalske.

»Far«, hviskede Dani, »jeg elsker den historie.«

Far smilede. »Det gør jeg også.«

Så bad manden i kåben en bøn. Han bad Gud om at velsigne de syge og dem i nød. Akkurat som Dani gjorde! Han bad også om en særlig velsignelse til lederne i sin kirke. Dani huskede, hvordan hendes familie altid bad vor himmelske Fader om at

velsigne præsident Thomas S. Monson og hans rådgivere.

Dani kunne mærke en varm følelse brede sig i hjertet. Hun vidste, at vor himmelske Fader fortalte hende, at han elsker *alle* sine børn og hører *alle* deres bønner, selvom de går i andre kirker og ikke har evangeliets fylde.

Da de rejste sig for at gå, tjekkede far sin telefon. Han så trist ud, da han læste sine beskeder. »Søster Monson er død,« sagde han.

»Åh nej!« Dani bad en hurtig bøn i hjertet om, at præsident Monson måtte være ok.

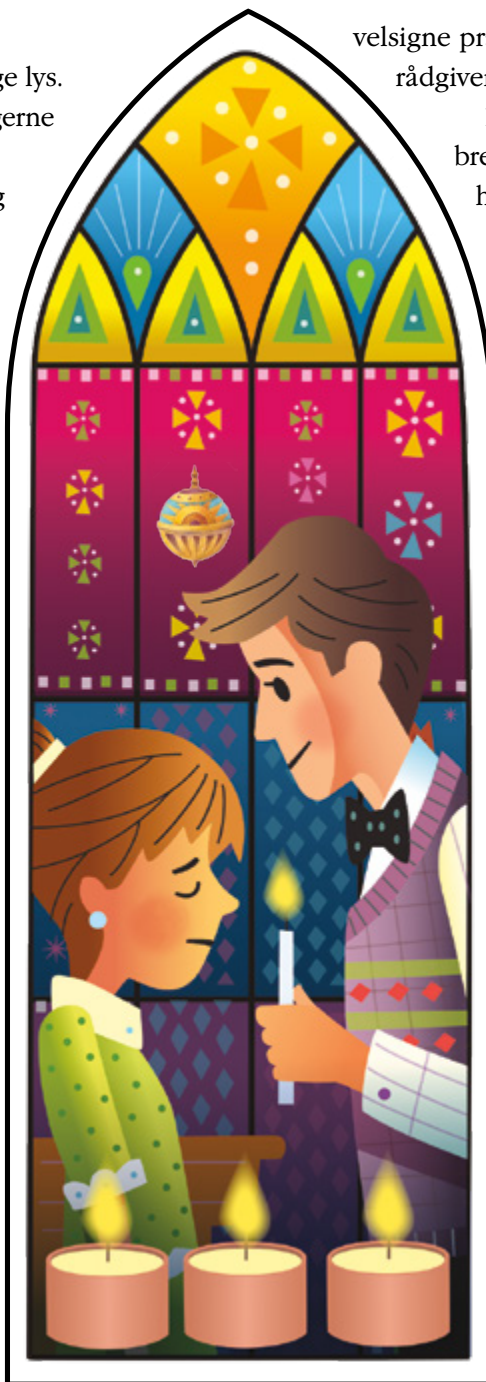
»Har du det godt?« var der en, der spurgte. Det var drengen fra før. Han havde hørt Dani og virkede bekymret.

»Søster Monson er død,« sagde Dani. »Hun var gift med vores profet, præsident Monson.«

»Det er jeg er ked af,« sagde han venligt. »Jeg tænder et lys for ham.«

Dani smilede til ham og sagde tak. Hun syntes, det var sødt af drengen, at han ville bede en særlig bøn for præsident Monson. Hun vidste, at vor himmelske Fader ville høre den bøn, hun bad i sit hjerte, og at han også ville høre drengens bøn. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

**Ældste
Russell M. Nelson**

De Tolv Apostles
Kvorum

*Medlemmerne af De
Tolv Apostles Kvorum
er særlige vidner om
Jesus Kristus.*

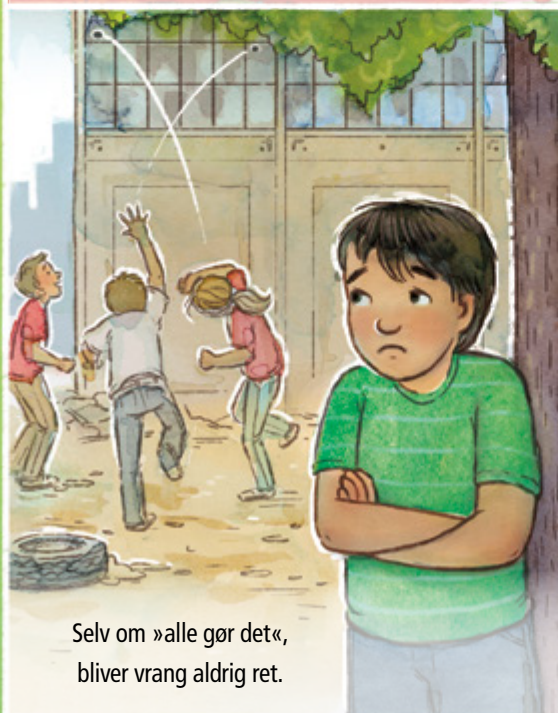
Hvorfor er **LYDIGHED** så vigtig?

Efterlevelse af guddommelige befalinger
medfører velsignelser – hver gang!

Overtrædelse af guddommelige befalinger
medfører tab af velsignelser – hver gang!

Selv om »alle gør det«,
bliver I vrang aldrig ret.

Når I er lydige mod Gud,
giver I jeres tro til kende.

»Denne dag
har Herren skabt,
lad os juble
og glæde os
på den.«

Salmerne 118:24

Jesus helbreder en spedalsk

Erin Sanderson

Tænk på et tidspunkt, hvor du var syg. Var nogen søde at hjælpe dig, så du fik det bedre?

I Det Nye Testamente læser vi om, hvordan Jesus viste omsorg for folk, der var syge. En dag kom en mand med en smertefuld hudsygdom, der hedder spedalskhed, hen til Jesus. Han vidste, at Jesus havde kraft til at helbrede alle, der var syge. Han troede på, at Jesus kunne helbrede ham. Jesus rørte ved den spedalske og sagde: »Bliv ren« (Mark 1:41). Så snart Jesus havde sagt det, var manden rask.

Vi kan følge i Jesu fodspor ved at være venlige og kærlige mod andre, der er syge eller kede af det. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

FORSLAG TIL EN SNAK I FAMILIEN

I kan bruge figurene fra skriften på side 74 til at fortælle historien fra Markus 1:40-42. Derefter kan I læse Judas 1:22 og planlægge, hvordan I som familie kan gøre en stor forskel i et andet menneskes liv. Måske kan I hjælpe nogen i hemmelighed!

Sang: »Læs en historie om Jesus«
(*Børnenes sangbog*, s. 36)

Skriptsted: Mark 1:40-42

Video: Klik ind på Biblevideos.org for at se »Jesus Heals a Lame Man on the Sabbath« (Jesus helbreder en lam mand på sabbatten) og »Jesus Heals a Man Born Blind« (Jesus helbreder den blinde mand).

FØLG I JESU FODSPOR

Lav et rollespil i familien, der viser, hvordan I kan vise kærlighed til andre i disse situationer. Find selv på nogle situationer!

Der er flyttet en ny familie ind i jeres nabolag.

Der er nogle børn, der ikke er søde ved et andet barn i skolen.

En besøgende, der ikke kender nogen i kirken, kommer i Primary.

Jeres lillebror eller lillesøster har ikke nogen at lege med.

Babyen græder, og mor prøver på at lave mad.

En person i jeres menighed er syg og kan ikke forlade hjemmet.

LÆR MERE: EVANGELIERNE

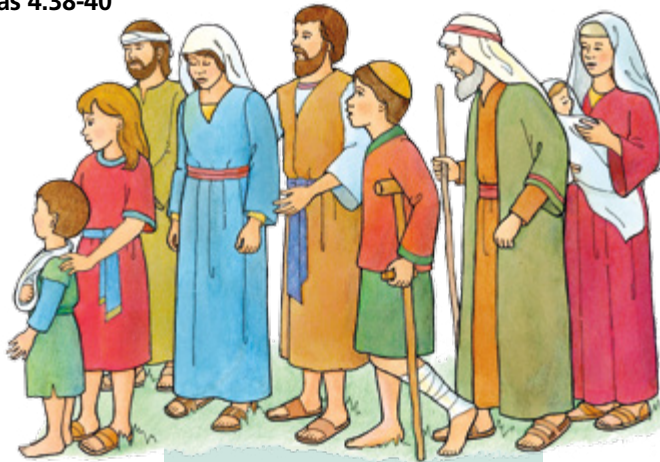
Det Nye Testamente indeholder fire særlige bøger, der kaldes evangelierne, og de er skrevet af nogle af Jesu disciple. Evangelierne fortæller om dengang, Jesus Kristus levede på jorden. Beretningen om helbredelsen af den spedalske findes i tre af evangelierne. Den findes i Markus 1:40-42 og også i Matthæus 8:2-4 og Lukas 5:12-14.

TIP TIL SKRIFTEN: ORDSØGNING

I Mark 1:40 bruges ordet *spedalsk*. Sommetider bliver der brugt nogle ord i Bibelen, som du måske ikke forstår. Når du finder et ord, du ikke kender, kan du bruge Guide til Skrifterne som hjælp til nogle af dem! For eksempel kan du slå ordet »spedalskhed« op for at finde ud, hvad det betyder, og finde andre skriftsteder, hvor ordet bruges. Hvilke andre ord kan I slå op fra historien om, at Jesus helbreder den spedalske mand?

Jesus helbreder de syge

Markus 1:40-42; Lukas 4:38-40

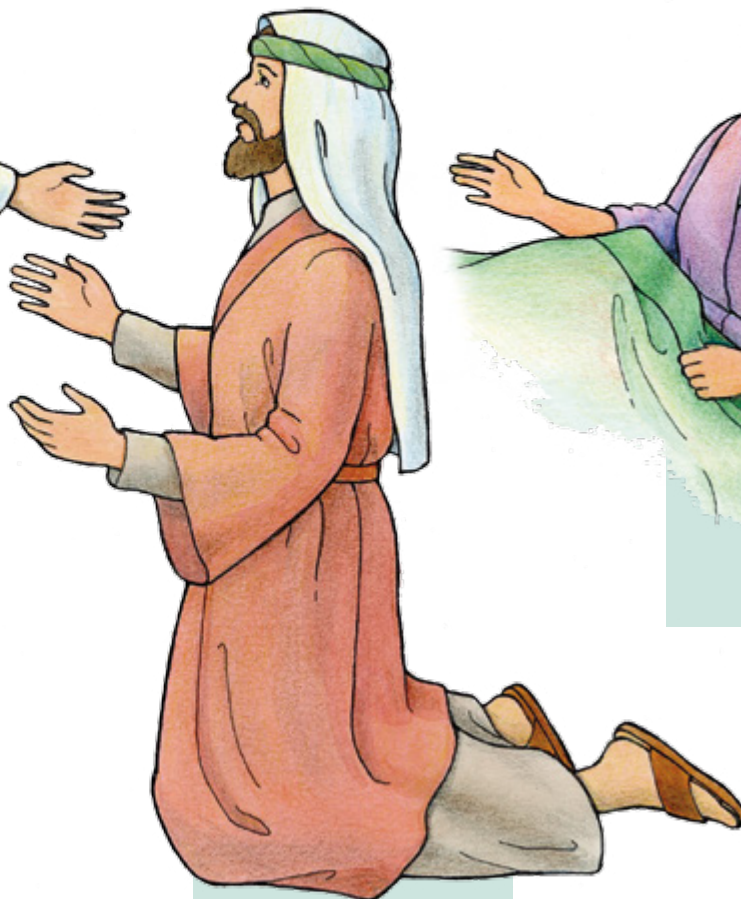
Folkeskare

Lim denne side fast på et stykke tykt papir eller karton. Klip derefter figurene ud og sæt dem på træpinde eller papirposer. Brug dem til at fortælle historier fra Det Nye Testamente.

Du kan udskrive kopier fra liahona.lds.org.

Jesus Kristus

En spedalsk

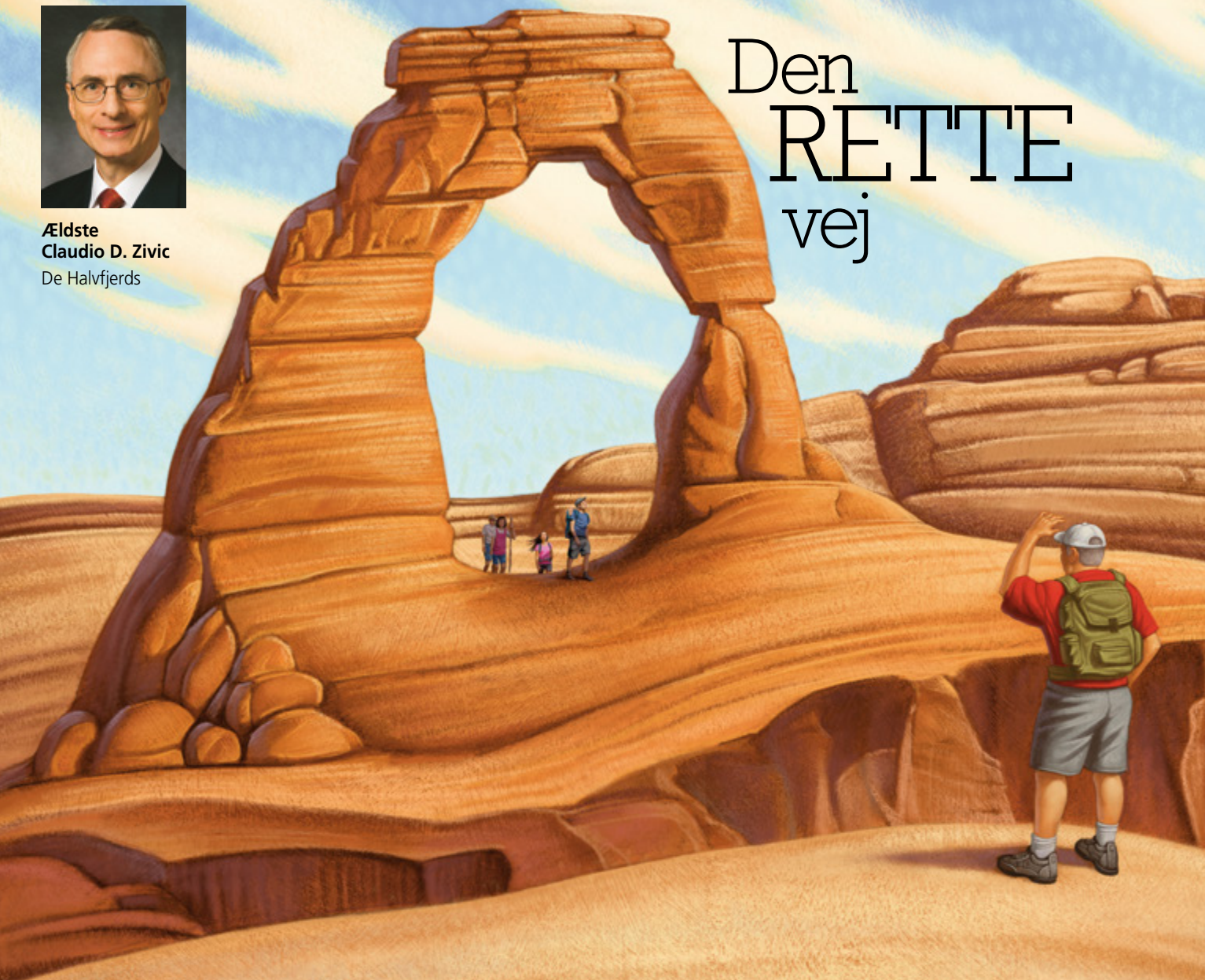

Peters svigermor

Ældste
Claudio D. Zivic
De Halvfjerds

Den RETTE vej

»Hør ordene fra den Gud, som har skabt jer«
(L&P 43:23).

For mange år siden besøgte min familie og jeg Arches National Park i Utah i USA. En af de smukkeste og mest berømte buer hedder Delicate Arch, så vi besluttede os for at kravle op ad bjerget for at nå den.

Vi begyndte vores tur med stor begejstring, men snart fik de andre brug for et hvil. Men jeg ville gerne derhen hurtigt, så jeg gik videre alene. Uden at lægge mærke til den sti, som jeg burde følge, fulgte jeg efter en mand foran mig, der så ud til at vide, hvor han skulle hen.

Turen blev sværere og stejlere. Jeg var sikker på, at min familie ikke ville kunne klare den. Pludseligt så jeg Delicate Arch, men til min store overraskelse kunne

jeg ikke komme derhen. Den sti, jeg havde fulgt, førte ikke frem til buen.

Jeg var frustreret og vendte tilbage. Jeg ventede utålmodigt på, at vi mødtes igen. De forklarede, at de havde fulgt de skilte, der viste vej, og med omhyggelighed og anstrengelse nåede de Delicate Arch. Jeg havde uheldigvis taget den forkerte vej. Jeg lærte en stor lektie!

Tab ikke den vej, der fører til evigt liv med vor himmelske Fader, af syne. Følg de evangeliske principper og bud, I lærer, så vil I være på rette vej for at leve med ham for evigt. ■

Fra »Lad os ikke tage den forkerte vej«, Liahona, maj 2014, s. 39-41.

Jeg ved, at Jesus elsker mig

Jane McBride Choate

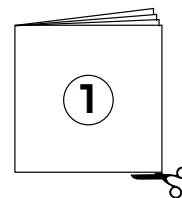
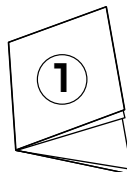
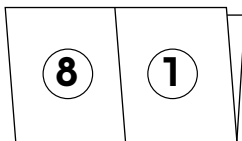
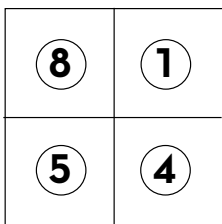
Bygger på en virkelig begivenhed

Laney prøvede rigtig meget på at være ærbødig i kirken. Men hun var træt, og hun havde spræl i benene.

Da nadveren var blevet omdelt, åbnede Laney sin bog om Jesus. Hun fandt billedet af Jesus med de små børn. Det gjorde hende glad og rolig indeni.

Fortsettes på side 79.

1-Klip/skær

Min bog om JESUS

8

*Jeg ved, Jesus, han elsker mig
Tami Jeppson Creamer og Derena Bell*

1

2-Fold

5

*Jeg så ham ikke, sad ej på hans knæ,
men Jesus er her for mig.*

4

*Den kærlighed han følte for sine små,
den følger han for dig.*

4-Klip/skær

3-Fold

For længe sid'n et vidunderligt sted
var børn forsamlet om Jesus.

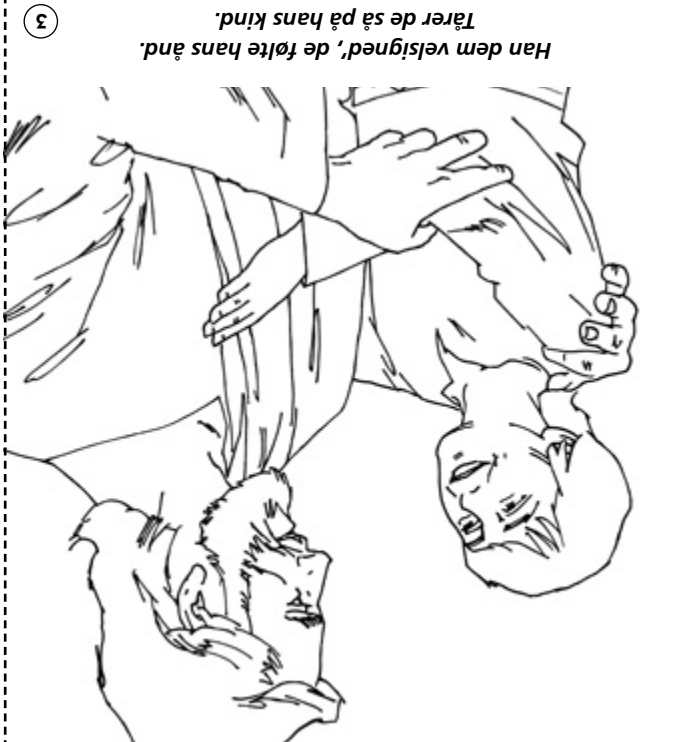
2

mit hjerte gi'r jeg ham.
Jeg ved, Jesus, han elsker mig.

7

Fold

Han dem velsigned', de følte hans ånd.
Tårer de så på hans kind.

3

Han lever, ja, jeg vil trofast følge ham.

6

Fold

Da nadvermødet var forbi, spurgte Laney sin mor: »Hvorfor er det lettere at være ærbødig, når jeg kigger i min bog om Jesus?«

»Jeg tænker, det er, fordi den minder dig om, hvor meget Jesus elsker dig,« svarede mor.

Laney nikkede.
»Tror du, at Jesus ved, at jeg også elsker ham?«
spurgte hun.

Mor gav Laney et kram. »Ja, det er jeg sikker på, at han gør.« ■

Forfatteren bor i Colorado i USA.

I denne måned er det 100 år siden, at Det Første Præsidentskab første gang opfordrede medlemmerne til at holde familieaften. Følgende er et uddrag af det brev fra Det Første Præsidentskab, der introducerede familieaften. Det blev udsendt i april 1915 og trykt i Improvement Era, juni 1915, s. 733-734. Retskrivningen er gjort tidssvarende.

Kære brødre og søstre.
Vi råder de sidste dages hellige til i større grad at overholde det bud, som Herren har givet i Lære og Pagter afsnit 68:

»Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion ... ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålgelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved ...

Og de skal også lære deres børn at bede og at vandretskaffent for Herren« (se I&P 68:25-28).

Børnene i Zion bør også i større grad følge det bud, som Herren gav det gamle Israel, og som han har gentaget for de sidste dages hellige:

»Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12).

Disse åbenbaringer gælder i høj grad de sidste dages hellige, og det fordres af fædre og mødre i denne kirke, at de underviser i og anvender disse bud i deres hjem.

I denne hensigt råder og opfordrer

vi til at indføre en »hjemmeaften« i hele Kirken, hvor fædre og mødre kan samle deres drenge og piger omkring sig i hjemmet og undervise dem om Herrens ord. Således kan de bedre holde rede på deres families behov og fornødenheder og samtidig gøre

der passer til dem. Lette forfriskninger, som hovedsageligt kan tilberedes i hjemmet, kan serveres.

Man bør omhyggeligt undgå at blive for formel og streng, og hele familien bør deltage i aktiviteterne.

At samles således giver mulighed for at skabe gensidig tillid forældre, børn og søskende imellem og giver desuden forældrene lejlighed til at komme med advarende og vejledende ord og råd til deres drenge og piger. Det giver drenge og piger mulighed for at ære deres far og mor og at vise deres påskønnelse for de gode ting i hjemmet, så Herrens løfte til dem bogstaveligt talt kan opfyldes og deres liv blive længere og lykkeligt ...

Vi ... opfordrer de unge til at blive hjemme den aften og bruge deres kræfter på at gøre den lærerig, udbytterig og interessant.

Hvis de hellige vil følge dette råd, lover vi, at de vil få store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældrene vil blive større. Troen vil vokse i hjertet blandt Israels ungdom, og de vil opnå kraft til at bekæmpe den onde påvirkning og de fristelser, som plager.

Jeres brødre,
JOSEPH F. SMITH
ANTHON H. LUND
CHARLES W. PENROSE
Det Første Præsidentskab ■

100 ÅR MED familieaften

deres børn og sig selv mere fortrolige med principperne i Jesu Kristi evangelium. Denne hjemmeaften bør vies til at bede, synge salmer og sange, spille musik, læse i skrifterne, drøfte familieanliggender og undervise specifikt i evangeliets principper og livets andre etiske problemer såvel som børns opgaver og ansvar over for forældre, i hjemmet, Kirken og samfundet. Med mindre børn kan man anvende oplæsning, sange, historier og lege,

INDBLIK

Hvordan gør jeg familieaften til en prioritet?

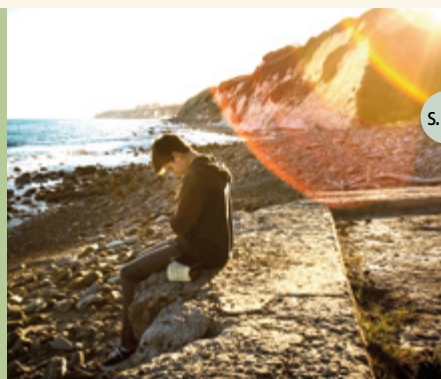
»Mens du arbejder på at styrke din familie og fremelske fred, så husk ... ugentlig familieaften. Vær forsigtig med ikke blot at gøre familieaften til en hovsa-aften på en travl dag. Beslut, at din familie er hjemme sammen mandag aften. Lad ikke krav fra arbejde, sport, fritidsaktiviteter, lektier eller noget andet blive vigtigere end den tid, I tilbringer sammen i hjemmet som familie. Den måde, aftenen struktureres på, er ikke så vigtig som den tid, der investeres. Der bør undervises i evangeliet både formelt og uformelt. Gør det til en meningsfuld oplevelse for hver person i familien.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

GÅ FREMAD I **tro**

Dette indblik i Nefis liv kan give jer tillid til at træffe jeres egne valg.

s. 44

FOR DE UNGE

s. 50

PÅ GRUND AF **JOSEPH**

Hvordan er jeres liv blevet påvirket af profeten Joseph Smith? Tænk over disse seks områder.

FOR BØRN

JEG VED, JESUS, HAN ELSKER MIG

Lav din egen bog, som hjælper dig til at være stille i kirken.

s. 76

